

การสัมมนาและระดมความคิดเห็น โครงการศึกษาและพัฒนาประมวลรัชฎาภรณ์
เรื่อง “ภาษีไม่ยากอีกต่อไป มาร่วมใจแก้ไขประมวลรัชฎาภรณ์”
ณ ห้องประชุมสุรเกียรติ์ เสถียรไทย คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วันอังคารที่ 25 มีนาคม 2551 เวลา 13.00-16.30 น.

ผู้ดำเนินรายการ รศ.ทัชชหัย ฤกษ์สุต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิทยากรภาคเอกชน ผศ.กาญจนา นิมมานเหมินท์ จากบริษัท KPMG ภูมิชัย จำกัด
วิทยากรภาครัฐ รศ.ดร.สุเมธ ศิริคุณโชติ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ผู้ดำเนินรายการ รศ.ทัชชหัย ฤกษ์สุต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“โครงการนี้จัดทั้งหมด 3 วัน แบ่งออกเป็น 6 ช่วง แต่ละช่วงจะเชิญผู้มีส่วนได้เสียมาช่วยกรุณาให้ความเห็นกับโครงการเรา คำถามก็คือว่าโครงการนี้จะทำอะไร เราแบ่งการพิจารณาโครงการนี้ออกเป็น 15 เรื่องด้วยกัน ทุกท่านน่าจะมีแบบสอบถามที่เราจะขอความกรุณาจากท่านกรอกแล้วส่งคืน เราจะนำความคิดเห็นที่ได้รับจากท่านมาประกอบ มาประมวล เพื่อจะนำไปสู่การจัดทำโครงการนี้ต่อไป

โครงการนี้ต้องเรียนตามตรงว่าเป็นโครงการที่ค่อนข้างจะใหญ่มากๆ เนื่องจากว่าเป็นเรื่องใหญ่ จะมีผู้วิจัยซึ่งเป็นหัวหน้าทีม 10 กว่าท่าน และจะมีทีมงานซึ่งเป็นผู้ช่วยวิจัยและคณะทำงานอีก 10กว่าคน เพราะฉะนั้นจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกท่านจะให้ความกรุณาในการตอบแบบสอบถาม ที่จะได้รับresponseจากท่านว่าท่านคิดอย่างไรกับสิ่งที่เราถามไป

ในช่วงบ่ายนี้เราได้รับความกรุณาจากวิทยากร 2 ท่านซึ่งทั้งสองท่านนี้ก็อยู่ในโครงการของเรา เป็นทั้งนักวิจัย เป็นทั้งที่ปรึกษา เป็นทั้งคณะกรรมการกำกับโครงการ โครงการนี้เกิดขึ้นก็โดยที่ว่ามีมูลนิธิชื่อยาวๆตามที่ปรากฏในเอกสาร ของท่านอาจารย์ศาสตราจารย์ปรีชาพานิชวงศ์มีดำริที่อยากจะปรับปรุงแก้ไขประมวลรัชฎาภรณ์ ก็มาติดต่อกับทางนิติศาสตร์ จุฬาฯ เสร็จแล้วเราก็ไปเรียนปรึกษากับท่านอธิบดีกรมสรรพากร ท่านก็บอกว่าเห็นดีด้วย เพราะว่าเนื่องจากว่าได้รับการร้องเรียน การบ่นจากหลายส่วนเหลือเกิน ก็ถึงเวลาซักทีหนึ่ง

เราดำเนินเรื่องนี้มาเป็นระยะเวลายาวนานระดับหนึ่งแล้ว จนปัจจุบันนี้ก็ถือว่าเป็นการประชุมครั้งที่สี่หรือห้าแล้ว คือเราก็ค่อยๆทำมาตลอด หลังจากที่เรากำหนดโครงการนี้เสร็จแล้ว ซึ่งเราคาดว่าจะแล้วเสร็จน่าจะประมาณพฤษภาคมหรือมิถุนายนนี้ หลังจากนั้นเราจะจัดสัมมนาใหญ่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งจะเรียนเชิญให้ทุกท่านเข้ามาร่วมให้ความเห็นอีกครั้งหนึ่ง

เราจะฟังการสัมมนา การบรรยายจากวิทยากรของเราก่อน วันนี้เป็นมุมมองของ “ภาษีที่ดีและเป็นธรรม” หลายท่านอาจจะงงว่าหัวข้อที่กล่าวมาเป็นคนละหัวข้อกับที่ทุกท่านเห็นอยู่ข้างหลังนี้ ความจริงแล้วมันเป็นเรื่องเดียวกัน คือการที่ทำให้ภาษีนั้นไม่ยาก ก็คือการทำให้มันแล้วก็มันเป็นธรรมซะมันก็จะไม่ยาก”

“ภาษีที่ดีและเป็นธรรมในมุมมองของนักวิชาการด้านภาษีภาคเอกชน” ผศ.กาญจนา นิมมานเหมินท์ จากบริษัท KPMG ภูมิภาคจำกัด

ใครๆก็อยากให้เห็นภาษีที่ดีตามหลักของอดัม สมิท ดิฉันคงไม่จำเป็นต้องเรียนท่านว่ามีกี่ข้อ ทุกคนท่องได้หมดเลยแต่ไม่มีใครทำ (หัวเราะ) เพราะฉะนั้น แต่ว่าทำไปทำไมเรา ชู 2 ประเด็นแค่นั้นเอง คือประเด็นว่าเป็นธรรมและก็ความง่าย สำหรับสรรพากรกับผู้เสียภาษี เรื่องนี้อาจจะเข้าใจไปคนละทิศกันด้วยซ้ำ เพราะสรรพากรก็คิดว่าทำยังไงจะเก็บภาษีให้ได้ง่ายๆ คนเสียภาษีก็นึกว่าทำยังไงเวลาเอาไป เอาภาษีไปเสียจะได้เสียให้ง่ายๆ สรุปแล้วก็คือว่า ทุกคนก็ลืม สุภาษิตอีกอันหนึ่งบอกว่า “Anything that works don't fix it” ก็คือของบางอย่างไม่จำเป็นต้องง่ายและของบางอย่างไม่จำเป็นต้องยุติธรรม แต่ถ้าโดยปกติแล้วมันเก็บได้แล้วก็อย่าไปยุ่งกับมัน อันนี้ตัวอย่างก็จะเห็น ที่อังกฤษยังเก็บภาษีรัฐูปการจนกระทั่งทุกวันนี้ ถามว่าอันนี้มันยุติธรรมตามความเห็นของอดัม สมิทไหม ไม่ เพราะทุกคนเสียเท่ากัน ไม่ดูภาระ ไม่ดูเงินได้ แต่เขาเก็บมาถึงทุกวันนี้แหละ เขาเป็นประเทศของอดัม สมิทด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นดิฉันย้ำว่าของอะไรที่มันทำ เก็บได้โดยปกติอยู่แล้ว สรรพากรก็ไม่จำเป็นต้องไปแก้

ประเด็นที่ 1 เรื่องความง่ายของประมวลรัษฎากร

ความง่ายนี้จะช่วยให้คนเสียภาษีก็นึกว่าเสียได้ง่าย ถูกต้อง ไม่ถูกปรับ ทางกรมสรรพากรก็เก็บได้ง่ายด้วยดิฉันเป็นนักวิชาการซึ่งได้ทำหน้าที่เป็น Consultant ด้วย เพราะฉะนั้นดิฉันเป็นทั้งผู้สอนและผู้ใช้กฎหมายนี้ ในความคิดของดิฉัน ดิฉันคิดว่ามันมีหลายอย่างที่เราสมควรจะแก้ไข ไอ้สิ่งตัวอย่างที่จะยกมานี้มันแค่น้ำจิ้ม เพราะดิฉันต้องการให้ท่านเหล่านักวิชาการทั้งหลายไปคิดต่อว่ามันจะมีบทไหน ตัวบทมาตราไหนที่มันคล้ายๆ อย่างนี้แล้วอ่านแล้วมันเกิดความสับสนและอยากจะให้แก้ก็ให้เสนอมาตราบนั้นขึ้นมาเลย

1. มาตรา 66 วรรค 2 แห่งประมวลรัษฎากร ที่วางหลักว่า “นิติบุคคลต่างประเทศ ประกอบกิจการในประเทศไทย ประกอบกิจการในประเทศต่างๆรวมทั้งประเทศไทยด้วย ให้เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลให้แก่รัฐบาลไทย” ในขณะที่เดียวกันเรามีมาตรา 76 ทวิ บอกว่า “นิติบุคคลต่างประเทศไม่ได้ประกอบกิจการในประเทศไทย แต่มีลูกจ้าง ผู้ทำการแทน ผู้ทำการติดต่อในประเทศไทย เป็นเหตุให้นิติบุคคลต่างประเทศนั้นมีเงินได้เกิดขึ้นในประเทศไทย ลูกจ้าง ผู้ทำการแทน ผู้ทำการติดต่อเหล่านั้นต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลแทนนิติบุคคลต่างประเทศนั้น” อ่านตรงนี้แล้วคงไม่นึกว่ามีคำพิพากษาฎีกาจำนวนหนึ่งแล้วก็มี ruling กรมสรรพากรจำนวนหนึ่งเขียนบรรทัดสุดท้ายว่า “ดังนั้น โจทก์ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลแทนบริษัทต่างประเทศตามมาตรา 66 และ 76 ทวิ” มันทำกิจกรรมเดียวกันเสียทั้ง 2 มาตรา มันผิดทั้ง 2 กระทั่งเหมือนคดีอาญาเลยนะ แต่ภาษีมันไม่ใช่ ถ้า 2 มาตรานี้คือเรื่องเดียวกัน ทำไมเราต้องเขียน 2 มาตรา อันนี้ไม่ได้มีปัญหาเฉพาะคนเรียน มีปัญหาคนตัดสิน มีปัญหา

กับกรมสรรพากรเองก็บ่อยๆ คุณไปดู ruling สรรพากรเถอะ กลับไปกลับมา มั่วไปมั่วมา ตลอด ดิฉันคิดว่ามันถึงเวลาแล้ว ต้องแก้ ต้องแก้อย่างเด็ดขาดเลย มาตรา 76 ทวีเนีย แก้ให้รู้ตัวรู้แดงไปเลยว่ามันต่างกับ 66 วรรค 2 อย่างไร ถ้าท่านยังจำไม่ได้ ท่านกรุณาไปพิจารณา

2. มาตรา 65 ตรี แห่งประมวลรัษฎากร การที่คำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคล ใน มาตรา 4 ตัวอย่างใช้คำว่าทรัพย์สิน ทรัพย์สินในที่นี้ ถ้าเป็นนิติศาสตร์หรือชาวบ้านอ่าน เขาเข้าใจเป็นทรัพย์สินตามประมวลแพ่ง ก็คือที่มีราคาและถือเอาได้ แต่ทรัพย์สินตรงนี้ถ้าไม่เรียนบัญชี ไม่ใช่กับบัญชีอ่านจะรู้ใหม่ว่ามันแปลว่าลูกหนี้ และจะให้คน ไม่ใช่คนในโลกนี้มี แต่นักบัญชีเสียภาษี ถูกไหม คนนิติศาสตร์ก็เสียภาษี ชาวบ้านก็เสียภาษี เขาจะเข้าใจ ทรัพย์สินของกรมสรรพากร เพราะฉะนั้นดิฉันคิดว่ามันต้องทำ definition หรือทำ แก้ หรือ อธิบายอะไร

3. มาตรา 65 ทวี แห่งประมวลรัษฎากร คำว่า “ราคาตลาด” ไม่ได้ให้คำจำกัด ความ ไว้แต่ถ้าไปถามกรมสรรพากรหรือตำราของอาจารย์ต่างๆเขียนว่า “ราคาที่พึงซื้อพึงขาย ได้ในท้องตลาด” แล้วเราจะไปเอาตรงไหน บริษัทมีปัญหาบ่อยๆ ที่ประสบด้วยตัวเองคือ บริษัทleasing พอคน lease เนี่ยจ่ายหมดทุกงวดแล้ว แล้วบอกว่างวดสุดท้ายต้องซื้อไป บริษัทleasing ก็คิดตามค่า residual value แล้วก็มาตีดูราคาอีกหน่อยหนึ่งว่ารถนี้สภาพเป็น ยังไง สรรพากรมาตรวจปั๊บ บวก 5% รวดทุกคัน แล้วบอกว่าเนี่ย ราคาตลาด บริษัทนี้ เขาก็ดีนะ เขาต้องการเป็นผู้เสียภาษีที่ดี เขาก็บอกว่า “เออ คราวหน้าผมก็บวกมาเสร็จเลย นะ คุณไม่ต้อง กรมสรรพากรไม่ต้องบวก” เจ้าหน้าที่บอกว่า “ไม่ได้สิ คราวหน้าผมก็ต้อง เป็นคนบวกอยู่ดี เพราะผมยังไม่รู้เลยว่าคราวหน้าผมจะบวกเท่าไร” ดิฉันยืนอยู่ตรงนั้น เหงื่อตกเลย ทำไมเป็นยังงี้ ก็เลยบอกว่า “คุณคะ คุณจะบวกเท่าไร เรายินดี แต่เราเป็น public company เราทนให้กรรมการของเราบอกว่าเราเสียภาษีถูกรอบผิดไม่ได้นะ เราตาย เลย เพราะฉะนั้น market value ของคุณมันอยู่ตรงไหน” ตอบไม่ได้ ไปคุยกับหัวหน้า หัวหน้าถามว่า “พีทีราคายังไง” ก็อธิบายเลย เป็น sheet ติราคาสภาพรถ บางคนเขา lease รถแบบเอาไปตีกอล์ฟถล่มหลายเลย บางคนทะนุถนอมหยั่งกะไขในหิน เพราะฉะนั้นสภาพ รถกลับเข้ามามันจะไม่เหมือนกัน เราก็อธิบายเขา เขาบอก “อะ อันนี้มันก็โอเคแล้วนะ” เลยจบ ก็เลยไม่ได้บวก 5 แล้วก็รอบหน้าก็ไม่ได้บวก 5 แต่ว่าถ้าเราพูดถึง market value ทุกคนควรจะได้ใช้ในมาตรฐานเดียวกันใช่ไหม เพราะฉะนั้น อันนี้ ดิฉันก็คิดว่า market valueของสรรพากรก็จะต้องพูดให้ชัดเจนเลยว่าเราจะหามันได้อย่างไร ถ้าเราหาไม่ได้ เราก็ เสียภาษี เราก็ต้องประเมินมันถูกรอบ อันนี้ก็คือน้ำจิ้ม

4. มาตรา 65 ตรี แห่งประมวลรัษฎากร เงินสำรอง ใช้ว่าเงินสำรองต่อไปนี้ ไม่ให้ถือเป็นรายจ่ายยกเว้น มันต้องพูดให้ชัดเจน มันมีเงินสำรองประเภทถือเป็นรายจ่ายได้ ใหม่ มันก็มีสิถ้าคนเรียนบัญชีก็ที่เขา accrued ใจ และอันนี้คือ provision มันถึงไม่ถือเป็น รายจ่าย พูดให้ชัดสิ เงินสำรองชนิดที่มันยังไม่มี commitment ที่แน่นอน ห้ามถือเป็นรายจ่าย

ไม่ใช่บอกเงินสำรองทุกชนิดแล้วไปกระทบกับaccrued อันนี้ก็คิดว่าเป็นตัวอย่างที่ดิฉันว่ามันน่าจะแก้

5. ข้อ ก. เงินสำรองเบี่ยประกันชีวิต ซึ่งเอาเบี่ยประกันชีวิตแล้วก็ลบด้วยเบี่ยประกันต่อให้สำรองไว้ 65% แล้วก็บอกว่าค่าใช้จ่าย ถ้ามีอะไรที่จะต้องจ่ายไปในขณะที่contractยังไม่เลิก ถ้าค่าใช้จ่ายนั้นเกิน 65 ให้ถือส่วนที่เกิน65นั้นเป็นค่าใช้จ่ายได้ แต่ไม่ได้เขียนชัดเจนว่า 65 ของแต่ละปีหรือไม่ คนก็ตีกันมั่วเลย บางคนก็ accumulated 65 ว่าไปไม่รู้เรื่อง อันนี้ดิฉันก็คิดว่าน่าจะเขียนให้ชัดเจน เพราะมันไปinvolveกับเงินจำนวนมากเป็นแสนล้านเลย อันนี้ก็ว่ากันให้ถูกต้องไป นี่ก็ตัวอย่าง ดิฉันจะencourageให้ท่านคิด แล้วท่านจะเขียนในแบบฟอร์มแล้วส่งขึ้นมา

ประเด็นที่ 2 การออกกฎหมายลำดับรองของกรมสรรพากร

ดิฉันคิดว่าเขาปรารถนาดีแต่วิธีทำมันพิลึก แต่อันนี้ทำเพราะนักการเมืองหรืออะไรก็แล้วแต่ อย่างเช่นอยู่ดีๆก็ให้เพิ่มค่าลดหย่อน คุณได้ค่าลดหย่อนเพิ่มตั้งเยอะเมื่อปีที่แล้วสองปีที่แล้ว แต่ค่าลดหย่อนนี้ออกมาในรูปของข้อยกเว้น เป็นกฎฎีกา ออกมาเป็นข้อยกเว้น ทำไม่ถึงออกเป็นข้อยกเว้น เพราะค่าลดหย่อนนี้มันต้องเป็นประมวลรัษฎากร มันเป็นพรบ. ถ้าจะเอาพรบ. ถ้าเป็นพรบ.ต้องผ่านรัฐสภา แล้วมันอาจจะไม่ผ่านสภา เพราะฉะนั้นก็เลยออกเป็นพระราชกฤษฎีกาบ้าง เป็นอะไรไม่รู้ออกมาอย่างงี้ แล้วมันก็ขัดทฤษฎี เพราะว่าถ้าเป็นข้อยกเว้นคุณต้องหักออกจากเงินได้พึงประเมิน แต่ถ้าค่าลดหย่อนคุณจะต้องหักอันดับ 3 ถัดจากค่าใช้จ่าย การคำนวณออกมามันใกล้เคียงกันแต่มันไม่ลงกันเป๊ะหรอก อันนี้ดิฉันคิดว่าเรื่องtechnicalอย่างนี้แก้ไขได้ง่าย ก็คือดึงเอามาทั้งหมดแล้วก็ออกเป็นพรบ.เสีย มันก็จะได้ถูกต้องต่อไป

ประเด็นที่ 3 วัตถุประสงค์และการเขียนกฎหมายไม่มีความสัมพันธ์กัน

เรื่อง tax policy 2 วันก่อนนี้ ท่านคงได้อ่านข่าวดีที่บอกว่า รัฐบาล ครม.ได้ approveแล้ว มีภาษียกเว้น มีอะไรเยอะแยะ ยกเว้นเพื่อที่จะช่วยเหลือคนจน ก็ยกเว้นเรื่องค่าโอนที่ดิน ค่าโอนบ้าน ทำนองนี้ ยกเว้นกับทั้งภาษีธุรกิจเฉพาะ และยกเว้นค่าโอนด้วย แต่ทำไมท่านยกเว้นมันหน้ากระดาน ถ้าท่านช่วยคนจนจริงท่านทำไมไม่ประกาศว่าสำหรับบ้านหลังแรกหรือบ้านหลังเดียว คือบางคนอาจจะไม่ใช่หลังแรก เป็นหลังที่สองแต่หลังแรกถูกยึดไปแล้วทำนองนี้ เพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัย ไม่เกินสามล้าน ยกเว้นมันหมดเลยอย่างนี้คนจนจะได้โอนสังสมันเต็มๆเลย แต่ท่านยกเป็นหน้ากระดานนี้ รู้สึกว่าท่านมีเจตนาแฝงชอบกลแล้ว มันน่าเกลียด เพราะฉะนั้นถ้าหวังว่าจะBoostตลาดที่ดินอสังหาริมทรัพย์ บอกว่านี่มีปัญหา แต่ตัวเลขที่ท่านนำมาประกอบมันไม่มีปัญหา ก็ดิฉันอ่านให้ฟัง สถิติที่เอามาประกอบที่ข้อยกเว้นนี้บอกว่ามีมูลค่าการซื้อขายที่ดินทั้งประเทศนะเป็นล้านบาท อัตราเปลี่ยนแปลงเป็นกี่เปอร์เซ็นต์ ครั้งปีแรก ปี49 313,245ล้านบาท ครั้งปีหลัง 304,685 นี้

ลดลง พอครึ่งปีแรกปี50 267,942 ลดลง แต่ครึ่งปีหลัง 325,541 นี่มากกว่าครึ่งแรกของปี 49 ด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นมันไม่มีเหตุที่ไปช่วยยกเว้นภาษีให้เขา จำนวนการซื้อขายที่ดินและ สิ่งปลูกสร้างทั่วประเทศ ปี49 5,411ล้าน ครึ่งหลัง 5,685ล้าน ครึ่งแรกปี 50 418,123 ล้าน เพิ่มขึ้นแบบมหึมาเลย แล้วก็ครึ่งหลัง 424,357ล้าน เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลเลย สอง อันนี้ไม่support ideaที่จะไปลดค่าโอนและSBTเลย แต่การลดนี้อ้างบอกว่าเพื่อช่วยเหลือคนจน ถ้าช่วยเหลือคนจน ดิฉันคิดว่ามันจะต้องออกกฎหมายอย่างดิฉันว่า บ้านราคาไม่เกิน สามแสน ถ้าเป็นบ้านหลังแรกหรือหลังเดียวที่จะมีปัญญาซื้อ ยกเว้นทั้งหมดเลย มันก็จะไม่กระทบincomeของกรมสรรพากรเพราะฉะนั้นดิฉันคิดว่าหลายครั้งการออกกฎหมายจะอ้างว่า ช่วยคนจนประจำ และในที่สุดไม่ได้ช่วยหรอก อย่งไปเพิ่มเรื่องซื้อหน่วยลงทุนหรืออะไร ทำนองนี้คุณต้องมีเงินเท่าไร คุณถึงจะไปซื้อหน่วยลงทุนเยอะๆขนาดนั้นได้ มันก็ไปคนชั้น กลาง คนข้างบนด้วยซ้ำ มันก็ไม่ใช่คนจน ถ้าจะช่วยเหลือคนจนจริงทำไมไม่บอกว่าใครก็ได้ที่ ทำงานเงินเดือนต่ำกว่า 30,000 ถ้านายจ้างจะให้ชุด ให้transportation ให้อาหารกลางวัน ไม่ต้องบวกกลับเป็นเงินได้ อันนี้จะช่วยเขา ถ้าจะให้จริง แต่ไอ้ที่ออกมาเนี่ยมันไม่ใช่ แต่อย่างไรก็ตาม ก็พวกคนบรรดาเศรษฐกิจทั้งหลายก็ได้อันนี้สงส้ออันนี้ไป

กรุณาช่วยกันคิดว่า ท่านเห็นกฎ บทบัญญัติมาตราอะไรที่มันคล้ายๆอย่างนี้ ถ้า ท่านคิดว่ามันไม่ถูกต้อง มันไม่เป็นธรรม มันเข้าใจไม่ได้ มันแปลกๆอะไร อันนี้ทำเขียนตัวบทมา เขียนเฉพาะตัวมาตราก็ได้ แล้วท่านก็เขียน suggestion สักบรรทัด สองบรรทัดว่าท่านอยากจะทำให้มันแก้เป็นอย่างไร

ประเด็นที่ 4 การเขียนกฎหมายไม่ควรทิ้งไว้ให้ใครใช้ดุลยพินิจ เพราะเมื่อใช้ดุลย พินิจแล้วอาจเกิดความไม่ยุติธรรม

ดิฉันคิดว่าทุกตัวในประมวลรัษฎากรมันคือเงิน เพราะฉะนั้นดิฉันคิดว่าการเขียน กฎหมายไม่ควรทิ้งไว้ให้ใครใช้ดุลยพินิจ เพราะเมื่อใช้ดุลยพินิจแล้วก็เกิดความไม่ยุติธรรม อะไรที่clarifyได้ต้องclarifyให้หมดเพื่อความเป็นธรรม อย่างเช่นราคาตลาด พอถึงเราปิด บัญชี เราจะต้องตีราคาสินค้าคงเหลือ ราคาทุนกับราคาตลาด อันไหนมันต่ำให้ยกยอดไปปี หน้า ทางบัญชีเขาตีกันยังไงล่ะ และกรมสรรพากรก็รับอันนี้มาโดยตลอด เพราะฉะนั้นทำไม ไม่ใช้วิธีเดียวกันในการตีราคาตลาดมันไม่ใช่การยืดหยุ่น

ตัวอย่าง เคยมีคดีคดีหนึ่ง ในการซื้อข้าวโพดจากจังหวัดต่างๆเพื่อส่งออก อันนี้คือ ต้นทุน ปรากฏว่าสรรพากรบอกว่า ไม่ใช่ อันนั้นไม่ใช่ราคาตลาด ถามว่าราคาตลาดมา จากไหน ในศาลก็ไปอ้างถึงราคาตลาดที่ประกาศโดยกระทรวงพาณิชย์ ดิฉันก็ไปถาม กระทรวงพาณิชย์ไว้ก่อนแล้ว คิดว่าสรรพากรจะอ้างอันนี้ ถามว่าคุณได้ราคาตลาดมาอย่างไร เขาก็เอาที่ต่างๆนั้นมา average แล้วดิฉันก็เรียนศาลว่าราคาaverageมันไม่ใช่ราคาตลาด ราคาตลาดมันคือราคาexactly ณ locationนั้น เพราะฉะนั้นท่านจะบอกอะไรเท่านี้

กรุงเทพฯ เท่านั้น fine แต่ไม่ใช่ว่า average อันนั้นสรรพากรแพคดี คือเหตุการณ์อย่างนี้มัน ไม่น่าจะเกิดขึ้น ถ้ามันชัดได้ขอให้ชัดเถอะ fairทั้งสองฝ่ายทั้งคนเก็บทั้งคนถูกเก็บ

ตัวอย่าง การออกกฤษฎีกา แล้วเป็นกฤษฎีกาที่ทำให้สรรพากรเสียเปรียบ คือ ออก นี้ไม่ประณีตบรรจงเลย พุดตามตรงเลย ไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น เหมือนเมฆหมัด คือ กฤษฎีกาที่ 145 เขียนชัดเจนบอกว่า “ทรัพย์สินประเภทรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 ที่นั่ง หรือรถยนต์นั่ง ให้หักค่าสึกหรอ ค่าเสื่อมราคา จากมูลค่าต้นทุนเฉพาะส่วนที่ไม่เกิน 1 ล้าน บาท” ชัด คุณก็จะซื้อBenz คุณก็หักได้ 1 ล้านที่นี้พอบริษัท leasing company เข้าไปถาม ว่า อ้าว แล้วเขาละ หักได้ล้านเดียว แล้วเขาจะทำยังไง เพราะว่าเขาซื้อBenzมานี่มันหก ล้าน แล้วก็เพิ่มดอกเบี้ยไปอีกล้านหนึ่ง แล้วออกให้เขาซื้อ ให้leasing ถามว่าอันนี้หักล้าน เดียวหรือ ออกกฤษฎีกา 315มาเลย บอกว่า “บริษัทหรือห้างนิติบุคคลที่เปิดประกอบกิจการ ให้เช่ารถ คือต้องเรียนก่อนว่าสรรพากรนี้เขาไม่มีเช่าซื้อ อะไรๆเขาเรียกเช่าหมด มีรถยนต์ ประเภทดังกล่าวเพื่อให้เช่า เฉพาะมูลค่าต้นทุนส่วนที่เหลือหลังจากหักค่าสึกหรอตามความ มาตรา 65 ทวิ (2) แห่งประมวลรัษฎากรแล้ว ต้นทุนส่วนที่เหลือให้หักได้” ที่นี้ ถ้าเราอ่าน ตรงนี้ ถ้าเราไม่ใช่คนทำจะไม่รู้ว่ามันพิสดารยังไง คุณซื้อรถมาคันหนึ่ง sayว่าหกล้าน คุณ เอาดอกเบี้ยใส่เข้าไปล้านหนึ่ง สมมตินะ เอาอะไรกลมๆให้คิดง่าย สมมตินะ ใส่ไปล้าน หนึ่งเป็นเจ็ดล้าน พอเจ็ดล้าน เขาก็เวลาไปlease เขาก็บอกว่าหักค่าซากไว้ก่อนล้านหนึ่ง แล้วเหลือหกล้านคุณผ่อน 48 งวด 48 งวดเนี่ยคุณจะทำไรทุกงวด 47 งวดเพราะคุณหักค่า เสื่อมไปได้ล้านเดียว พองวด 48 เนี่ยคุณมีค่าเสื่อมงวดสุดท้ายที่หักออก แล้วก็หักต้นทุนอีก 5 ล้าน คุณก็จะมีlostกองมหิมามหาศาลอยู่ตรงนั้น จริงๆก็ไม่ต้องออกกฤษฎีกาให้ผู้ทำ leasingหรือเช่ารถนี้หรอก ออกไปเลยเป็นrulingบอกว่าไม่เกี่ยวกับคุณ จบแล้ว

ที่นี้ อยู่มาวันหนึ่งเกิดใจดี ก็ออกกฤษฎีกาที่ 460 บอกว่า “ใครก็ตามซื้อสินค้าทุน เพื่อให้พัฒนา ในวัตถุประสงค์เนี่ยเพื่อที่จะให้เขามีเครื่องจักรใหม่ มีสินค้าทุนใหม่ เพื่อจะให้ พัฒนาจะได้ผลิตสินค้าเยอะเยอะ” อันนี้ปรารถนาดีจริงๆ น่าชม แต่ที่นี้ พอบอกว่าจะให้ ได้ ยังไงให้ไปดูประกาศอธิบดีฉบับที่ 56 ฉบับที่ 56นี้บอกว่าไง ดิฉันอ่านแล้วตกใจเลย “ยานพาหนะที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยยานพาหนะนั้นๆในราชอาณาจักรใช้ในการ ดำเนินธุรกิจหลักของกิจการ แต่ไม่รวมถึงรถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต ที่มีใช้ได้มาเพื่อนำออกให้เขาเป็นธุรกิจหลัก” นำออกให้เขาก็เลยได้อีก 25% ตรงนี้นะ คนเสียภาษีก็ไม่กล้าใช้ สรรพากรก็ยังไม่รู้จะเก็บ ยังไง คุณเห็นไหม ครั้งแรกบอกครั้งเดียวนะ ทุกคนโอเค ล้าน อันนั้นหมายถึงการซื้อ รถยนต์มาใช้ พอleasing ไปถามบอกว่า “อ้อ ของแกหรือ ได้ล้านแล้ว ที่เหลือยังหัก ค่าใช้จ่ายได้หมดอีก” ก็มีปัญหา ใช่มั้ยไหม กำไร 47 งวด ขาดทุนบี้มงวดสุดท้าย พอมาถึง ประกาศอธิบดีฉบับนี้บอกว่า “คุณซื้อมานี้ ถ้าคุณมีProjectว่าจะleaseรถ 200 คันปีหน้า คุณ หัก 25%เลยทันทีที่คุณซื้อมา” ตกลงมันยังงั้นกันแน่ อย่างนี้นะ ดิฉันคิดว่าด้วยความ ปรารถนาดีแก่ชาติบ้านเมือง ขอร้องให้สรรพากรรีบแก้ไข

ประเด็นที่ 5 การออกกฎหมายลูก (กฎหมายลำดับรอง) มีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องไม่เกินอำนาจกฎหมายเดิม

แล้วถ้ามันมีเรื่องเกี่ยวข้องกันต้องดูให้ดี ออกอย่างนี้มันพลาดทำเสียทีไปแล้ว แล้วก็ทำยังไงถ้าเขาไปขอหัก 25% จริงๆ มันจำเป็นต้องให้เขาด้วยนะเพราะนี่คือกฎหมาย อันนี้ก็ต่อระมัดระวัง ทางด้านสรรพากรเองเล่นกับกฎหมายตัวเองก็ต้องระมัดระวัง ในด้านผู้เสียภาษี อันนี้เป็นคนดีนะที่ไม่รู้มั่งใช้ ถ้าเป็นฝรั่งนะก็ไปหมดแล้ว เรียบร้อย ดิฉันไม่ได้บอกว่าฝรั่งดีกว่าไทยนะ เป็นช่องอะไรเขาเอาหมด แต่ที่นี้ อันนี้ก็ป็นลักษณะที่ว่าเวลาผู้ออกต้องตรองดูดี ๆ ว่าตัวเองอ่านแล้วเข้าใจ supposeว่าคนที่ไม่ทำงานสรรพากรเขาอ่านเข้าใจ เขาจะได้เอาภาษีมาให้เราได้ ถ้าการที่อ่านเข้าใจแล้ว ดิฉันไม่คิดว่าใครจะเสียภาษี แต่ว่าถ้าเรามาขึ้นต้นด้วยว่าเอาอย่างนี้เพื่อยืดหยุ่นจะดีความได้ โท สรรพากรเขาก็ดีความเอานะสิ คนเสียภาษีก็ดีความออก มันก็จะทะเลาะกันอย่างนั้น มันไม่ได้เรื่อง เพราะฉะนั้นดิฉันว่าตรงนี้ถ้าอาจารย์สุเมธไม่มีอะไรเพิ่มเติมแล้ว ก็ขอระดมเลยว่าท่านเห็นอะไรนอกจากนี้อีกไหมที่อยากจะแก้

ประเด็นที่ 6 tax policy ใช้ built-in flexibility

ที่ใส่เข้าไปตรงนั้น มันจะ take care เรื่องอัตราเงินเฟ้อเงินเพื่อเอง ยกตัวอย่างเช่นพอเงินเฟ้อ คุณมีเงิน income ได้สูงขึ้น รัฐบาลต้องการดูดเอาเงินส่วนหนึ่งไปเก็บไว้เพื่อที่จะแก้ไขปัญหาเงินเฟ้อ เพราะฉะนั้นคุณก็จะเสียภาษีสูงขึ้น พอเป็นเงินเฟ้อ คุณจะได้รับค่าจ้างลดน้อยลง รัฐบาลก็จะเก็บภาษีในอัตราที่ต่ำลง อันนี้มันเป็น Public financeที่เขาใส่ไว้ในนั้น มัน take care ของมันเอง การเปลี่ยนอัตราตัวนี้ ถ้าเป็นประเทศที่เจริญแล้วจะเป็นปัญหาที่หนักกลัวมาก ต้องเศรษฐกิจเลวร้ายจริงๆถึงจะเปลี่ยน ปกติมันจะยืดหยุ่นเอง

ดิฉันสมัยทำงานกรมสรรพากร อันนี้ก็สรรพากรเก่า ก็มีครั้งหนึ่งท่านอาจารย์ไพจิตรได้เปลี่ยนตารางแล้วดิฉันก็บอกว่า “อาจารย์ เปลี่ยนแล้วเดี๋ยววุ่นวายนะ” เขาบอกว่า “กาญจนาเชื่อเถอะ ประเทศไทยเขาไม่รู้ อันนี้” คืออะไรเราก็ไม่สนสักอย่างนะ พูดตามจริงแล้วเรามีข้อดีของเราคือว่าไม่ว่าสรรพากรเขาจะสั่งทำอะไรทำหมด หาไม่ได้อีกแล้วนะ เสียภาษีดีขนาดนี้ อันนี้ดิฉันคิดว่ามันตอบเป็นวิชาการไปหน่อยนะคะ

ขอเรียนนิดหนึ่งสำหรับท่านอาจารย์ ก็จะได้เรียนว่าอย่างนี้ว่า ความง่ายที่เราพูดถึงวันนี้ พูดถึงการที่ทำให้กฎหมายมันง่าย เข้าใจได้ ไม่คลุมเครือ เราไม่ได้หมายถึงว่าเราจะแนะนำระบบง่าย ๆ มาใช้ เราคงไม่มีความสามารถไปเปลี่ยนระบบได้ถึงเปลี่ยนระบบ อาจจะได้ยินอาจารย์แหม่มพูดมานิดหนึ่งว่าเอาไป 20% อาจารย์ตกใจว่าเราจะใช้ flat rate กับบุคคลธรรมดา เราไม่ใช้หรอกคะ เพราะยังไงก็ตามบุคคลธรรมดาก็ต้องใช้ progressive rate อยู่ดี เพราะฉะนั้น ตรงนี้เลยอาจารย์กรุณานิดหนึ่งว่า เราไม่เปลี่ยนระบบ แต่เราจะช่วยให้อะไรที่มันคลุมเครือ ให้มันชัดเจน คนเสียภาษีเขาจะได้ทำถูก มีนิดหนึ่ง อยากให้อาจารย์

สบายใจ คือจริงๆแล้วมันเกิดความเข้าใจผิดระหว่างนักบัญชีกับภาษี ดิจนทำงานตั้งแต่ KPMG นะ ดิจนเรียนได้เลยว่าแม้แต่ว่า auditor ของเราเขาก็มีความโน้มเอียงที่จะมาดูเรื่องภาษี แล้วก็นำไปใช้กับบัญชี ซึ่งดิจนก็คอยปรามเขาเสมอบอกว่า “คุณทำบัญชี คุณทำ gap ของคุณ มันไม่เกี่ยวกับภาษี แต่ภาษีคุณเอาไวไปรอก กงด. แล้วคุณบวกกับหักออกแผนหลังเท่านั้นเอง มันไม่เกี่ยวกับบัญชี” คือนักบัญชีอาจจะขยันก็ได้ อันนี้ไม่ใช่เรื่องของตัวสักหน่อย นะก็จะเอาไปใส่ไว้ในบัญชี ความจริงไม่ใช่ พอทำบัญชีต้องตามมาตรฐานบัญชีเต๊ะเลย ก็ดิจนก็เป็นกรรมการมาตรฐานใน กต. ด้วย เพราะฉะนั้นเรียนได้เลยว่าบัญชีทำบัญชี ไม่เกี่ยวกับภาษี ภาษีนี้เอาไปบวกกับหักออกตอนที่คุณไปปรับจ้งทำ กงด. จบ

ประเด็นที่ 7 ภาษีเหมาะกับภาษีตามความเป็นจริง

ดิจนอยากจะเรียนนะ ถ้าเป็นดิจน ดิจนไม่ใช่ภาษีเหมา ลักษณะการเหมาของ หลวง ทำไรทุก job สังกะตใหม่ แต่คุณนี่ไม่ได้ทำไรทุก job หรือในชีวิตจริง ถ้าสมมติว่าคุณ เป็นคนรับจ้างสร้างบ้าน คุณคำนวณผิดไปหน่อย เหมาเขาแล้ว คุณไม่ได้ทำไรหรือ แต่ คุณใช้ standard คุณต้องไปเสียภาษีเพราะทำไร 30% เพราะฉะนั้นคนที่เลือก standard นะโง่ มันต้องเอาตามความเป็นจริงนั่นแหละ ยิ่งถ้าสมมติยังเป็นบริษัทใหญ่ยิ่งไม่มีวันที่จะมาเอา standard เพราะว่าคำนวณคานผิดไปตัวหนึ่งก็ไปแล้ว standard นี้ไม่ดี เขาสันนิษฐานว่า คุณทำไรไม่ 20% ก็ 30% เลย มันต้องเสียภาษีเยอะ ที่นี้คนที่ทำ standard นี้มันมีอะไรอยู่ข้างหลัง อย่างร้านขายของอะไรเยอะแยะใช้ standard แล้วอยู่มาวันหนึ่งวันหนึ่ง “ผม 40 เจ้า กำลังโทรศัพท์เนี่ย ผมถูกสรรพากรประเมินหมดเลย ใช้ standard” ก็เลยบอกว่า “คุณ แล้วคุณมีบัญชีรีเปลา” อ้าว....standard แล้วไม่มีบัญชี สรรพากรเขาฉลาดเขาเขียนข้างล่างเลย ถ้าคุณจะคัดค้านการประเมิน คุณต้องเอาบัญชีมาแสดง แล้วบัญชีก็ไม่ทำ ก็หมดสิทธิ์ ร้องสิ เสียงแหบเลย ตัวอย่างเช่น ถ้าคุณเปิดร้านพิซซา ร้านก๋วยเตี๋ยวกี่แล้วกัน หน้า นิติศาสตร์จุฬา ปีแรกเขามาประเมินเพราะคนกินอ้อเลย เขาก็ประเมินคุณเท่านั้น กรมสรรพากรไม่มาประเมินคุณทุกปีหรือก แต่เขาบวกสิบ ทีละสิบไป ปรากฏว่าร้านพิซซาก็มาเปิด ร้าน Kentucky Fried Chicken มาเปิด ลูกค้าคุณแตกไปหมดแล้ว แต่คุณบวกเพิ่มอีกสิบ อย่างนี้ standard ไม่มีดี จะบรรยายความไม่ดีของ standard ได้สัก 500 เรื่อง ไม่สนับสนุนให้ใช้ standard เพราะว่าพอเขาบวกทีละสิบ ทีละสิบ พอบวกครั้งที่ห้าเท่านั้นละ คุณเอ๊ย คุณไม่มีวันทำไรเท่านั้นหรือ คุณก็เดือดร้อน ทุกคนที่มาหาดิจนประเภทโดนปี 5 คือมันบวกไปห้าครั้งแล้ว แล้วไม่ได้มีเงินได้ตามนั้นหรือก จะหยุดก็หยุดไม่ได้เพราะตัวเองไม่เก็บบัญชี เพราะฉะนั้นในทุกกรณี ถ้าใครคิดว่าจะ standard นี้ต้องไปเก็บบัญชีด้วย แล้วถ้าเขาประเมินขึ้นมาสุง คุณก็จะได้คัดค้าน จะได้เอาบัญชีไปคัดค้าน ถ้าไม่ฉะนั้นคิดว่า อ้อ... ก็ไม่ต้องจ้างคนทำบัญชี สบายดี standard คุณก็สบายดี ตอนปีห้าเดือดร้อนนะ อันนี้ก็เรียนอย่างนี้ด้วย

ประเด็นที่ 8 เรื่องภาษีโรงเรือนกับคนที่เสียภาษีไม่ครบ

เรียนอย่างนั้นนะ เทศบาล ว่าตามกฎหมายนะ ทางปฏิบัติไม่รู้ เทศบาลนี้เขาจะมี map location นี้ ดีก quality พรรคอย่างนี้ ตารางเมตรเท่าไร ถ้าคุณ report ตรงกับ ตารางเมตรหมายถึงว่าถ้าสัญญาเช่าของคุณตรงกับตารางเมตรที่เขาประเมิน ที่เขาทำทุก4ปี เทศบาลเขาก็ไม่คัดค้าน เขารับตามนั้น ถ้าสัญญาคุณตรง เพราะฉะนั้น ถ้าเป็นเจ้าของดีกใหญ่ๆทั้งหลาย มันไม่มีทางที่จะหนีได้ละ ภาษี แต่ถ้าเป็นบ้านหนึ่งห้องหรืออะไร มีทางเป็นไปได้ อาจจะทำสัญญาปลอม อะไรก็แล้วแต่ แต่ว่ายังไงก็ตามมันจะไม่ต่ำกว่าราคาประเมิน มันต่ำมากไม่ได้

ดิฉันเคยเห็นสัญญาซึ่งเป็นทนายี่ละ แต่ไม่รู้ลูกศิษย์ใคร เห็นแล้วเจ็บใจจริงๆ ดีกซื้อแล้วไม่รู้จักก็เลยสบายใจ ไปเช่าเนื้อที่ เช่าพื้นที่ เสร็จแล้วก็ อันนั้นเช่า อสังหาริมทรัพย์ จะไป report กับทางเทศบาล ก็คิดเป็นแค่30%ของมูลค่าทั้งหมดที่จ่าย เหลือ70%ไปเช่าสังหาริมทรัพย์ แล้วแถมบรรยายไป เพราะเช่าเนื้อที่มันก็มีแต่เนื้อที่ ก็ขีดเส้นง่ายๆเท่านั้นเอง แถมบรรยายบอก แกเช่าฝ้าเพดาน เช่าห้องส้วมที่อยู่ข้างนอกสาธารณะ เช่าลิฟต์ และเช่ากระได คุณคิดดูสิสิ่งเหล่านี้สิ่งเหล่านี้มันเป็นส่วนควบกับที่นั่นแหละ คุณจะไปแยกเป็นอสังหาฯ ได้ยังไง อันนี้ก็เกิดมี อาจารย์ขา อันนี้คนไม่ดี ไม่ใช่กฎหมายไม่ดีนะ คือคนไม่ดี เพราะฉะนั้นเราต้องไล่จับเขา

แล้วก็ชิงโชคที่กรมสรรพากรทำ ดิฉันพูดตามตรงว่าดิฉันจบวิชาภาษีอากรมา ดูแล้ว มันสิ้นไร้ไม้ตอกนะ จะให้คนปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญนี้ยังต้องมาชิงโชค เฮ้ย...หาวิธีใหม่ เกอะอาจารย์ มันฟังแล้วมันไม่สบายใจ

ประเด็นที่ 9 การเสียภาษีออนไลน์

อันที่จริงมันเป็นสมัยใหม่ ดิฉันเองยังเสียไม่เป็นเลย ต้องให้ลูกน้องเขาทำให้ทุกที แล้วไปยื่นกำกับ แล้วยื่นคุณพูดถึงชนบท เออ...อย่าพูดเลยคอมเขาใช้ไม่เป็นหรอก เพราะฉะนั้นเขาก็ใช้แบบฟอร์ม เขาใช้แบบฟอร์มถ้าทำไม่ได้ก็ถือไปสรรพากรเลย ช่วยกรอกให้ที แล้วเจ้าหน้าที่สรรพากรก็ช่วยกรอก นี่เห็นกับตาเลยบางกะปิ คนจีนเข้าไป “ผมจะเสียภาษี แต่ผมไม่รู้ว่าจะทำยังไงกับอันนี้ ช่วยทำให้ที” เจ้าหน้าที่ก็ทำให้ อันนี้ไม่มีปัญหา

แบบฟอร์ม ถ้าหากคิดว่ามันยากนะ ก็จะเรียนว่าอย่างนี้ว่าแบบฟอร์มทั้งโลกยากหมดเลย ถ้าเราทำง่ายได้นี่เราเป็นแชมป์ละ คุณไปดู 10-40 (ten-forty) ของอเมริกาที่อาจจะง่ายเพราะมันเงินเดือนตัวเดียว ก็เหมือนกับของเรา แต่ถ้าคุณมีรายได้หลายอย่างเป็นปีก็ยากหมดเพราะว่าข้อมูลนั้นต้องมีมากพอที่สรรพากรเขาจะวิเคราะห์ได้ ถ้าข้อมูลไม่มากพอมันทำไม่ได้

อันหนึ่ง ซึ่งติดใจตัวเองมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ขออนุญาตเล่า ตัวเองเป็นเจ้าหน้าที่สรรพากร อยู่มาวันหนึ่งก็มีการประเมินภาษีพ่อของตัวเอง ประเมินได้นิดเดียว เพราะว่าคุณพ่อให้เลขากรอกแล้วก็ลืม tick box ว่าสมรสมีทะเบียน ก็ไอ้เก๋ๆก็มีทะเบียนมาตลอด ปีนี้

เกิดไม่มีทะเบียน ไม่ได้ tick ก็เลยหักห้องไม่ได้ บอกว่าไม่มีทะเบียนสมรส แล้วลูกก็ทำอะไรหายไป ยิ่งไม่รู้ เสร็จแล้วก็ถูกสั่งมาให้ take care case นี้ ก็เห็นปุ๊บว่านายวิสุทธิ นิมนานเหมินทร์ ก็เลยบอกว่า ขอให้คนอื่นเถอะ เพราะคนนี้เป็นบิดาข้าพเจ้าเอง ทำไม่ได้ ก็ไปนั่งนึกแข่ง ชักหักกระดูกนะว่าทำไมไม่ดู file เก่า ทำไมถึงดูแค่นี้ แล้วในที่สุดทำยังไง จบโดยต้องทำ อุทธรณ์ ต้องเอาทะเบียนสมรสกรงะริง โบเกิดห้องอะไรอย่างนี้มาแสดง

อันนี้ คิดว่าสมัยใหม่แล้ว computerize แล้ว คิดว่าสรรพากรคงไม่มีปัญหาแบบนี้มัน ก็ตัดไปได้เยอะ เมื่อก่อนทุกอย่าง manual ตอนดิฉันไปทำงาน อย่าถามว่าก็ปีแล้ว เครื่อง คิดเลขมันใหญ่ขนาดนี้ จิ้มกันอย่างนี้ ซึ่งลำบากมาก เดียวนี้เขาพัฒนาไปเยอะแล้วคิดว่า อะไรๆมันก็ดีขึ้นเยอะในเชิงปฏิบัติจับเก็บนี่นะคะ แต่ว่าเรื่องแบบฟอร์มนี้เสียใจด้วย ทั้งโลก เลยมันยุ่ง ไม่มีใครทำได้ให้มันง่ายหรอก นอกจากคุณจะมีอาชีพอันเดียว เป็นอาจารย์อย่างเดียว ก็พออะ คุณเสียภาษีง่ายที่สุดเลย

ประเด็นที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างบัญชีและภาษี

จริงๆแล้วมันเกิดความเข้าใจผิดระหว่างนักบัญชีกับภาษี ดิฉันทำงานตั้งแต่ KPMG นะ ดิฉันเรียนได้เลยว่าแม้แต่ว่า auditor ของเราเขาก็มีความโน้มเอียงที่จะมาดูเรื่องภาษีแล้วก็ นำไปใช้กับบัญชี ซึ่งดิฉันก็คอยปรามเขาเสมอบอกว่า “คุณทำบัญชี คุณทำ gap ของคุณ มันไม่เกี่ยวกับภาษี แต่ภาษีคุณเอาไว้ไปกรอก กงด. แล้วคุณบวกกับหักออกแผ่นหลังเท่านั้นเอง มันไม่เกี่ยวกับบัญชี” คือนักบัญชีอาจจะขยันก็ได้ อันนี้ไม่ใช่เรื่องของตัวสักหน่อยนะก็จะเอา ไปใส่ไว้ในบัญชี ความจริงไม่ใช่ พอทำบัญชีต้องตามมาตรฐานบัญชีเต๊ะเลย ก็ดิฉันก็เป็น กรรมการมาตรฐานใน กลด. ด้วย เพราะฉะนั้นเรียนได้เลยว่าบัญชีทำบัญชี ไม่เกี่ยวกับภาษี ภาษีนี่เอาไปบวกกับหักออกตอนที่คุณไปรับจ้างทำ กงด. จบ

ประเด็นที่ 11 ภาษีมูลค่าเพิ่ม

Vat นี้เราเอาเข้ามาใช้เพื่อแทนที่ภาษีการค้า เนื่องจากภาษีการค้าเดิมเราเสียภาษี การค้าทุกขั้นตอนแล้วภาษีการค้าเป็นต้นทุนของสินค้า กว่าเราจะผลิต 20 ตลบออกเป็น เสื้อเชิ้ตตัวไปขายเมืองนอกนี้ ราคาเราสูง ต้นทุนเราสูงกว่า world market แล้วเราส่งออกไปไม่ได้ เลย เพราะฉะนั้นรัฐบาลไทยก็เลยตัดสินใจว่าเอา Vat เพราะ Vat นี้มัน net ทุกทอดๆ แล้วก็ เมื่อมัน net ไปแล้วมันไม่ทำให้ต้นทุนสูง เราก็กู้ใช้ Vat

ที่นี้อันนี้ก็เป็นเรื่องที่เข้าใจเพราะเราปลูกฝังกันไม่ดี เนื่องจากเราปลูกฝังกันไม่ดี มัน ก็มีความรู้สึกที่ว่าไม่ว่าตัวไหนออกมากก็ไม่ชอบ จริงๆแล้วถ้ามันไม่เกี่ยวกับการค้าขาย ต่างประเทศ ดิฉันอยากให้ดำรงภาษีการค้าไว้ เพราะว่าอะไร ก็ชื่อของเพลงไม่เห็นบ่นซัก คำ คนไทยไม่เคยบ่นเลย เพราะอะไร ก็เสียกันจนชินแล้วไง แบบ “Anything that works don't fix it” แต่บังเอิญเราต้องไปขายของเมืองนอกไปแล้วขายไม่ได้ เราก็ก๊อเลก เหมือนกับ Premium ข้าวเหมือนกัน ในที่สุดเราต้องเลิก พอรัฐบาล put premium เข้าไปตัวหนึ่งปุ๊บ

ราคาข้าวไทยสูงกว่าworld marketขายไม่ออก อันนี้ก็เหมือนกัน เรามีความจำเป็นต้องใช้ไอ้ตัวนี้

ที่นี้ถามว่าทราบได้ที่คุณไม่ใช่end user ไม่ได้แบกภาระVatหรือ ถ้าคุณซื้อมาขายไปคุณไม่แบกภาระVat แล้วแบกVatมันได้อย่างไร ถ้ากรมสรรพากรใช้computerize check reconcileระหว่างVatซื้อกับVatขาย เชื่อเถอะว่าร้านค้าวัสดุก่อสร้างของหนูหนีปัญหาไม่ได้เลย หนีภาษีไม่ได้เลย เพราะว่าซื้อทุกอย่างมันมีVatหมดเพราะฉะนั้นมันไม่ลงบัญชีได้อย่างไร ถูกปะ auditorเขาก็check Vat เพราะฉะนั้นมันหนีไม่ได้ Vatนี้ถ้ารู้จักใช้จะดี เพราะว่าเงินมันไม่หนีไปไหน เงินจ่าย เงินรับ เงินซื้อจะอยู่ตรงนั้น แล้วอีกหน่อยร้านค้าวัสดุก่อสร้างร้านขายยา เราไม่จำเป็นต้องมาเปิดindividualแล้ว เราจะมีdepotใหญ่แล้วเราก็ ทุกคนไม่ต้องลงทุนเลยเอาสินค้าไปก่อนแล้วเราจดไว้ว่าสินค้าอะไร ให้ทุกคนขายแล้วใช้คอมพิวเตอร์ไอ้ตัวบอกภาษีขาย บอกมัน เขาซื้อก็บาทก็ให้ออกให้หมด แล้วเราไปสัญญาไว้กับแบงก์พอบ่ายสามโมงเอาเงินเข้าแบงก์ เราแยกเลยกำไรของคุณเท่าไร ต้นทุนของเราเท่าไร แล้วทางบ่ายสามโมงเราอยู่ที่depotเราออกVatขายให้ไปเดี๋ยวประกบไปเลย เพราะฉะนั้นถูกต้อง ไม่มีใครหนีภาษีได้เลย แล้วก็ไม่ต้องใช้เงินลงทุน โครงการนี้เคยจะทำให้กับบริษัทขายยา ซึ่งถ้าเขาทำได้ยาจะราคาถูกลงมากเลย มีกรรมกรแค่ยกเท่านั้นเอง ไม่ต้องทำอย่างอื่นเลย ให้ออกอย่างนี้ได้ เพราะฉะนั้น Vatอันนี้ก็ต้องเข้าใจว่ามันเป็นคุณานุกุณจริงๆนะ แล้วก็7%มันไม่ได้สูง ถ้าเป็นต่างประเทศมัน20 cash flowเราฟังเลยถ้า20เนี่ย 7%นี่นิดเดียว

อีกอันหนึ่งให้เข้าใจว่า ในการเก็บภาษีเราจะต้องมีวัตถุประสงค์ อันนี้เข้าใจ เก็บภาษีทุกอย่างมีวัตถุประสงค์ แต่เรามีวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจและการลดช่อง การที่เรามีscaleที่ใส่เข้าไปเพื่อให้ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ใครมีเงินเยอะก็เสียภาษีเยอะ ใครมีเงินน้อยก็เสียภาษีน้อย อันนั้นละคือการลดช่องว่างส่วนหนึ่ง อันที่สองการลดช่องว่างอีกส่วนหนึ่งก็คือการยกเว้นภาษีให้สำหรับผู้ที่มียาได้น้อย อันนี้ก็เป็นตัวหนึ่งคือPay backในลักษณะอย่างอื่น ซึ่งดิฉันอยากจะเสนอรัฐบาลว่าใครก็ตามที่มีเงินได้ต่ำกว่า 30,000 ต่อเดือน ถ้านายจ้างให้uniform 5 ชุด ไม่ต้องบวกกลับเป็นเงินได้ ถ้าให้lunchก็ไม่ถือว่าเป็นเงินได้ ให้รถรับส่งก็ไม่ถือว่าเป็นเงินได้ อันนี้คือเราจ่ายให้กับคนที่มียาได้น้อย อันนี้ก็คือการลดช่องว่างอย่างหนึ่งแล้ว

ความจริงสิ่งเหล่านี้เขาเอามาconsiderหมดแล้วว่ามันจะเป็นไอ้ขึ้นขึ้นมา ต้องสารภาพอย่างหนึ่งว่าoriginalคนที่ร่างประมวลรัษฎากรนี้มันไม่ใช่คนไทย เป็นฝรั่ง แล้วประมวลรัษฎากรแต่ละครั้งที่เราจะเอาอะไร อย่างVatนี้เราก็ไปลอกนิวซีแลนด์มาทั้งดุ้น แม้แต่10%ก็ลอกเขานั้นแหละ มีมาตราอะไรที่ไม่เข้าใจก็ไม่ได้ลอก ส่วนใหญ่ก็ลอกหมดนั้นแหละ เพราะฉะนั้นเราไม่ได้พูดว่าตัวภาษีที่เราเอามาใช้ระบบมันไม่ดี เรบอกวาระบบมันดีแต่ว่าลอกกะพร่องกะแพรงอย่างหนึ่ง เขียนไม่ชัดเจนอย่างหนึ่ง มันก็เกิดปัญหา เรากำลังดูตรงนี้ ไอ้อย่างอื่นมันพื้นที่เราจะดูแล้ว เรามาดูตรงนี้ว่าสิ่งนี้ที่มันเกิดปัญหาแล้วเมื่อเกิดปัญหานี้เราจะทำ

ให้มันดีได้อย่างไร โครงสร้างภาษีก็เป็นไปได้ มันก็เหมือนสากลโลกแหละ เราไปเทียบ
คุณลองเอาไปเทียบภาษีสิงคโปร์ มาเลเซีย อัตรากาษีก็relatively ทั้งๆที่สิงคโปร์เขามี
เงินได้มากกว่าเราด้วยซ้ำ ภาษีเขาก็ลดลง เรานี้เงินได้น้อยกว่ามาเลเซียอีก แต่ตอนนี้
รัฐบาลก็ใจดี ก็ได้มาลดให้บริษัทจดทะเบียน ให้อ SME ลงมาอุดหนุนหมดแล้ว

แต่สิ่งหนึ่งที่เราสังเกตก็คือว่าการปรับปรุงภาษีตามที่กรม.อนุมติ 2-3วันนี้ ท่านไม่ดู
consequenceของการปรับปรุงอย่างเช่นอยู่ที่ ๑ ลูกขึ้นมากกว่าค่าเสื่อมชนิดถาวรสำหรับ
ทรัพย์สินประเภทเครื่องจักรและอุปกรณ์ให้หัก40ไปเลย ที่เหลือ เมื่อก่อนหักตามบัญชี
เดี๋ยวนี้หัก40ไปเลย ดิฉันต้องอธิบายนิดหนึ่งว่า ในอัตราค่าเสื่อมที่อยู่ในพระราชกฤษฎีกานั้นคือ
maximumที่จะหักได้ ไม่ได้แปลว่าทุกคนต้องหักตามประมวลรัษฎากร เราหักตามบัญชีได้
ตามMethodทางบัญชีเขาเขียนชัดเจน คุณจะยืด useful lifeได้ใหม่ ไม่ได้ มันuseful lifeมัน
กำกับมากับผู้ผลิตของมัน เพราะฉะนั้นคุณก็เอาmaximum useful life คุณสามารถทำได้
เช่นในกรณีคุณได้BOI ไม่ต้องการค่าเสื่อมเอาไปทำอะไร เพราะฉะนั้นคุณต้องใช้maximum
useful life เพื่อที่หมดBOIแล้วยังเหลือชักราบสองบาทอยู่เอาไปหักภาษีได้ แต่ว่าภาษีใหม่นี้
ออกมาบีบบักร้อยละ40เลย แล้วอะไรจะเกิดขึ้น ถ้าค่าเสื่อมร้อยละ40แปลว่าต้นทุนต่อการ
ผลิตสินค้าแต่ละหน่วยเพิ่มขึ้นโดยไม่จำเป็น แล้วถ้าเป็นบริษัทตั้งขึ้นใหม่สินค้ายังไม่ติดตลาด
สินค้ายังขายได้ไม่เยอะ ต้นทุนสูงขนาดนั้นคุณจะขายได้อย่างไร หลังจาก40ไปแล้วให้หัก
ตามบัญชี ที่ต้นทุนก็จะต่ำลง มันจะเป็นเหตุให้คุณเร่งซื้อเครื่องจักร มันจะเป็นเหตุให้คุณ
เร่งผลิตสินค้า เพราะต้องผลิตVolumeเยอะ คุณถึงจะลดต้นทุนต่อหน่วยได้ เสร็จแล้ว
Supply over demand อะไรจะเกิดขึ้น คุณแจ้ง ถ้า SMEs แจ้งแล้วใครแจ้งต่อ แบงก์
เพราะพวกนี้เป็นลูกหนี้แบงก์หมดเลย อันนี้ต่างหากที่เรา commentแต่เราไม่อยากจะเข้าไปแตะ
ต้อง เพราะว่ารัฐบาลเป็นคนทำเอง อันนี้ออกมา แต่ consequenceจะเป็นอย่างไร
เพราะฉะนั้นเราถามที่ประชุมว่าต้องการให้เราanalyzeทุกอันออกมาเป็นแบบนี้ใช่หรือไม่ เรา
ทำได้นะ แต่มันต้องใช้macroeconomics มันไม่ใช่นิติศาสตร์บัณฑิตหรือบัญชีบัณฑิต มัน
ต้องใช้macroeconomics และมันต้องใช้physical policyซึ่งมันไปในระดับที่ถ้าคุณเอากฎหมาย
นี้ไปเสนอแก่สำนักเศรษฐกิจและการคลัง คุณจะต้องมีstudyตรงนี้ประกบ ไม่งั้นคุณไปไม่ได้

ยกตัวอย่าง ดิฉันทำเรื่องเดี่ยวเรื่อง insurance เรื่องinsuranceตัวเดี่ยวเท่านั้นปั้ง
ขนาดนี้ให้สสท. แต่ถามว่านิติศาสตร์จุฬายามีศักยภาพทำได้ใหม่ ทำได้ แต่เราคิดถึงอันนี้รีเปลา
ตะก็ทีพูด ถ้าคิดถึงอันนี้เราก็คทำได้ แต่ว่าชาตินี้ก็ไม่ออกนะ life insuranceส่งไปหกเดือนแล้ว
มันยังไม่ออกเลย เพราะฉะนั้นถึงบอกว่านิติศาสตร์จุฬายควรเริ่มจากสิ่งที้ง่ายๆไปก่อน แล้วก็
gradually หลังจากนั้นจะต้องมี shot2 shot3 และเป็นอย่างที่คุณพูดทุกประการ แต่ว่า shot นี้
ขอให้เขาปรับเราไปหน่อยก่อน คืออะไรก็ตาม มันเหมือนเล่นรักบี้ เราโยนลูกไปก่อน โยน
ลูกแรกให้เขาปรับให้เราก่อนแล้วเดี๋ยวเราวิ่ง เราก้จะกลับมาเจอกันอีกแล้วเราจะทำอย่างหนูว่า
ทุกประการเลย ขอบพระคุณค่ะ

ประเด็นที่ 12 auditor

เนื่องจากคลุกคลีกับ auditor มานาน ดิฉันว่า auditor นี้มีบทบาทสำคัญอย่างมากเลยในการเสียภาษี เพราะว่า เป็นคนเก็บเอกสารอะไรทุกอย่างเลยให้ถูกต้อง ดิฉันว่า auditor ต้องใจแข็งๆ ไม่ต้องกลัวที่เราจะเสียลูกค้า ถ้า qualify ต้อง qualify เลย

มันก็เหตุการณ์ที่บริษัทเหมือนกัน ลูกค้าต่างชาติเขาไม่ยอม auditor ก็ไม่รู้จะทำยังไง แล้วก็กลัวว่าทำลูกค้าหลุด กลัวบริษัทจะว่า เขาก็มาบอกดิฉัน อาจจะเห็นดิฉันเป็นคนเจ้าเล่ห์ที่สุดในบริษัท เขาก็บอกอาจารย์ๆ ช่วยเข้าไปหน่อย ก็เข้าไปก็ถามว่ามีอะไรหรือ คนต่างชาติคนนั้น เขาก็บอกว่าเขาไม่ยอมให้ qualify หน้าบเขา ดิฉันก็ทำท่าคิดแล้วก็บอกว่า Hmm....I've to consider. พอ consider บี้บ เราก็ Loosing you or loosing my license. แน่นนอนเรา dump มันละเราไม่เอาละ ก็เลยบอกว่าโอเคๆ you จะ qualify ยังไงก็เขียนไปเลย แล้วก็อยู่กับบริษัทจนบัดนี้ เพราะฉะนั้น auditor ซึ่งลูกค้าขอได้ ดิฉันไม่อยากจะให้ทำ เพราะว่า มันต้องช่วยกันคนละแรง มันเริ่มต้นมาจากบัญชีพวกคุณนั่นแหละ เราถึงเสียภาษี แล้วถึงนักกฎหมายมาเสียภาษีเราค่อยมาว่ากันอีกทีว่าทำอย่างไร อันนี้ถ้าไม่ร่วมกันทุกฝ่าย ตายนะมันไปไม่ได้ อันที่สอง ดิฉันก็อยากจะบอกว่าขออันนี้ให้เป็น step แรก เราทำให้กฎหมายมันง่าย โดยอิง concept เดิมให้มันง่าย ให้มันผ่านตรงนี้ไปได้ก่อน เรามี ก็อก 2 ก็อก 3 แน่เพราะเขาเห็นฝีมือเราแล้ว เขาก็เชื่อหน้าแล้ว เราก็สามารถที่จะทำได้แล้วเราก็มีศักยภาพที่จะทำได้

ใครก็ตามที่เคยเรียนนิติศาสตร์จุฬาลงกรณ์แล้วเป็นลูกศิษย์ดิฉัน ในภาคแรกออกมาเป็นภาษารธรรมดาชาวบ้านให้เข้าใจเรื่องว่า มันความมัน เป็นมาอย่างไร การออกภาษีทำอย่างไร มันประกอบด้วยโครงสร้างอะไร อันนี้ทุกคนเรียนหมดแล้ว แล้วก็ถ้าอาจารย์นั่งตรงนี้แล้ว อาจารย์ยังทำตรงนั้นไม่ได้ มันก็เวทนานะ ออกสู่สำหรัเรียนมาแล้วก็ทำไม่ได้ ที่นั่นนั่นมันจะเป็นช่วงที่ 2 รับไว้ในสิ่งที่บอกแล้วเราจะเอาไว้เป็นช่วงที่สอง ช่วงแรกขอให้เรา put อันนี้ให้มัน through ก่อน แล้วเราก็จะทำอันที่สองแน่นอน

อีกอันหนึ่ง ที่ดิฉันคิดว่าตอนนี้ท่านสรรพากรใหญ่ของเราที่นั่งตรงนี้ ก็คงอยากจะทำสัญญาประชาคมเหมือนกันว่า ในกรณีที่ตรวจสอบบัญชีเขา เขาถูกต้องหมดแล้วอย่าไปขอ ไม่มีหรือช่วยชาติช่วยชาติขอ ทุกคนเสียภาษีตามรัฐธรรมนูญตามประมวลรัษฎากร จบ ถ้าสรรพากรยอมรับตรงนี้ ทำสัญญาประชาคมกับเราไม่ขอ แล้วก็สรรพากรก็เริ่มใช้ computer reconcile ภาษีซื้อภาษีขายซักที ใ้อ้ที่บอกว่าเลิกไม่เสียอะไรอย่างนี้หนีไม่ได้ประการหนึ่ง

อันที่สอง เบอร์โทร 800 แบบอเมริกันควรใช้ ก็บอกว่าผมเสียคนเดียวไอ้ข้างนี้ไม่เสียเอ... ต้อง report สรรพากร สรรพากรจะได้มา นี้ก็ได้แต่บ่นรู้อยู่แล้วสรรพากรจะไปรู้ได้ไง เพราะฉะนั้นผู้เสียภาษีถ้าไม่อยากจะเสียเปรียบเพื่อนควรจะ secretly report กรมสรรพากร ให้การแข่งขันในการค้าเราขึ้นในเส้นเดียวกันแล้ววิ่งไป ใครเก่งใครชนะ ไม่ใช่ใครโกงใครชนะกรณีอย่างนี้

ประเด็นที่ 13 การทำให้กฎหมายมีความชัดเจน

ให้มันชัดเจนคำพิพากษากฎีกาเราไม่มีปัญหา ไม่ใช่เข้ามันทองสองมาตรา กรรมเดียว ผิดสองกระทงอย่างนี้มันไม่มีหรอก ไอ้อย่างนี้มันก็จะชัดเจน rulingกรรมสรรพากรมันก็จะชัดเจน เพราะฉะนั้นแม้rulingนั้นออกให้คนอื่น เรายังเอาเป็นแนวทางเป็นบรรทัดฐานได้พอสมควร ก็providedว่าfactของคุณให้มันเหมือนก็แล้วกันก็สามารถจะทำได้ ไม่ใช่ว่าอ้างว่า rulingอันนี้ใช้กับรายนี้เท่านั้น ไม่ใช่ของคุณ หนึ่งไม่ควรจะมี ถ้าfactมันต่างค่อยมาว่ากัน อันที่สองเล่าห์ของอัยการไปสอนอธิบดีสรรพากรเวลาไปศาล บอกว่าrulingของสรรพากรที่ออกให้คุณนั้นนะ จริงๆไม่ใช่หน้าที่ของกรมสรรพากร กรมสรรพากรนั้นออกเพื่อเอื้อผู้เสียภาษีเท่านั้น จะผิดจะถูกยังไปศาลเท่านั้นที่จะชี้ การประกอบอาชีพนะ ถ้าเขาไม่ได้rulingก่อนแล้วยังไม่มีเรื่องกับสรรพากรไปศาล ไปขอศาลชี้ว่าจะต้องเสียเท่าไรศาลจะบอกใหม่ อันนี้ อัยการก็ต้องเลิกวิธีต่อสู้คดีแบบเดิมๆเฉยๆ เลิกได้แล้ว ไม่ใช่ให้ไปปฏิเสธหน้าตาเฉย คุณออกอะไรไปผูกมัด ที่จริงบอกตรงๆเลยว่า ณ ตรงนี้เลยว่า rulingที่สรรพากรออกถ้าหากว่าเขาเอาไปปฏิบัติแล้ว ข้อเท็จจริงมีอยู่จริงตาม ruling เติ้แล้วบอกว่าไม่ถูกต้อง มีการประเมินภายหลัง ผู้เสียภาษีฟ้องละเมิดกรมสรรพากรได้ ในฐานะเจ้าของกฎหมายไม่observeกฎหมายของตัวเอง ทำการประมาทเลินเล่อ ทำให้เขาเสียหาย เขาสามารถฟ้องได้ เพราะฉะนั้นก็ต้องไปบอกกองกฎหมายคิดหนัก ๆ หน่อยเวลาออกrulingคดี ๆ หน่อย เพราะฉะนั้นเราก็ต้องช่วยกันทุกฝ่ายนี้แหละ เราจะไม่ วันหนึ่งเราจะไม่มานั่งบอกว่า ส่วนมากเราบ่นว่าสรรพากรรังแกเรา ตอนนี้อยู่ไม่มีแล้ว สรรพากรจะไม่รังแกแล้ว แต่เราจะต้องเป็นผู้เสียภาษีที่ดีด้วย และกฎหมายนิติศาสตร์จุฬาก็จะเป็นเจ้าภาพทำให้มันอ่านง่าย หน่อย ๆ ปัญญาอ่านก็เข้าใจอะไรทำนองนี้ อันเดิมมันอ่านยากจริงๆนะ ทรัพย์สินฯใครจะไปรู้มันแปลว่าลูก ไซ้ไหมคะ เพราะฉะนั้นเราก็จะclarifyตรงนี้เท่าที่สติปัญญาทั้งหมดที่เรามี

.....

“ภาษีที่ดีและเป็นธรรมในมุมมองของนักวิชาการด้านภาษีภาครัฐ”

วิทยากรภาครัฐ รศ.ดร.สุเมธ ศิริคุณโชติ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ในฐานะที่เป็นผู้สอน ผู้บรรยายในมหาวิทยาลัย ก็ประสบปัญหามาตลอดในกรณีที่นักศึกษาบางที่เรียนไปแล้ว เวลาผ่านไปไม่เท่าไรแต่ถามย้อนหลังจำไม่ได้แล้ว เพราะว่ารายละเอียดค่อนข้างจะเยอะ ด้วยทฤษฎีหมายภาษีอากร เพราะฉะนั้นเวลานักศึกษาไปเจอปัญหาในทางปฏิบัติก็อาจจะงง เพราะว่าที่เรียนในชั้นก็มีเวลาค่อนข้างน้อย พอไปเจอปัญหาในทางปฏิบัติซึ่งมีความซับซ้อน เป็นเรื่องข้อเท็จจริง เป็นธุรกิจที่ต้องต่อสู้กันในวงการธุรกิจซึ่งปัญหานั้นจะแหลมคมมากจนบางครั้งก็ตอบหรือใช้งานจากที่เรียนมาไม่ค่อยได้ ตรงนี้ผมคิดว่าสาเหตุคงจะมีปัจจัยหลายอย่าง ปัจจัยอย่างหนึ่งก็คงจะเป็นตัวกฎหมายที่ค่อนข้างจะเก่าแก่ ล้าสมัย คือประมวลรัษฎากรซึ่งเป็นชื่อกฎหมายที่มาสถานะเป็นพระราชบัญญัติฉบับหนึ่ง ตัวนี้รวมภาษีไว้ 4 ประเภทซึ่งก็สร้างรายได้ให้กับประเทศเราประมาณร้อยละ 60 กรมสรรพากรดูแลภาษีที่ระบุนั้นในประมวลรัษฎากร ก็เห็นได้ว่าเป็นภาษีที่สำคัญ เพราะฉะนั้นในการเรียนการสอนเราก็มักจะสอนภาษีอากร 4 ประเภทที่อยู่ในนี้ คือภาษีเงินได้ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะกับอากรแสตมป์ ส่วนอีก 40% ที่เป็นรายได้รัฐนอกเหนือจากภาษี 4 ตัวนี้ก็หลักๆ จะเป็นภาษีที่กรมสรรพสามิตจัดเก็บ ประมาณร้อยละ 30 ของภาษีทั้งหมดที่เป็นรายได้รัฐบาล อีกตัวหนึ่งก็ภาษีศุลกากร นำเข้า-ส่งออก ตัวนี้ก็ประมาณ 10% ของรายได้ภาษีทุกชนิด ส่วนภาษีอื่นเช่นภาษีรถยนต์ที่กรมการขนส่งทางบกเก็บ หรือพวกภาษีกระจุกกระจิกเล็กๆน้อยๆ พวกนั้นแทบจะไม่ค่อยมีความหมาย บทบาทน้อยมาก

ทีนี้ในส่วนของภาษีอากรในประมวลรัษฎากรก็เริ่มบัญญัติเป็นประมวลรัษฎากรมาตั้งแต่ 2486 แล้วก็แก้ไขยกเลิก เพิ่มเติม อย่างภาษีมูลค่าเพิ่มนี่ก็เพิ่งมาใส่เพิ่มเข้าไปพร้อมกับภาษีธุรกิจเฉพาะเมื่อปี 2535 โดยยกเลิกภาษีการค้าเก่าไปทั้งกะบิ แต่ว่าในภาษีเงินได้กับอากรแสตมป์นี่ใช้มาตลอด เก่าที่สุดก็คงเป็นอากรแสตมป์ เพราะว่าพอมิพรบ.อากรแสตมป์ 2475 แล้วก็ยกเลิกนำข้อความในพรบ.ตัวนี้มาใส่ในประมวลรัษฎากร แล้วก็แก้ไขน้อยที่สุดเท่าที่เทียบกับภาษีอากรชนิดอื่น

ประเด็นที่ 1 ความยากของอาการแสดมบี้

ทั้งๆที่อาการแสดมบี้ที่สร้างรายได้ให้แก่รัฐน้อยมาก ปีหนึ่งก็เก็บได้ประมาณซัก 6,000 ล้านบาท ฟังดูเหมือนเยอะนะ แต่ถ้าเทียบกับภาษีทั้งหมดที่รัฐบาลจัดเก็บในแต่ละปีเกิน 1 ล้านล้านบาท 6,000 ล้านบาทนี้ไม่ถึง 1%เลย ถ้า 1%นี้มันต้องได้ประมาณซัก 10,000 ล้านบาท เพราะฉะนั้นภาษีตัวนี้ว่าถึงการทำรายได้ให้กับประเทศก็ไม่เท่าไร เพราะฉะนั้นมีเสียงเรียกร้องให้ยกเลิกมาตลอดรวมทั้งในต่างประเทศด้วย

อาการแสดมบี้ซึ่งทำรายได้ให้กับรัฐบาลไม่มากเท่าไรแต่ก็ยังไม่ยกเลิกซักที แล้วก็สร้างปัญหาพอสมควร อย่างเช่นหลักเกณฑ์ในเรื่องอาการแสดมบี้นี้ก็จะมีหลักการใหญ่บอกว่าใครที่ทำตราสารที่ระบุไว้ 28 ลักษณะก็ต้องเสียอาการแสดมบี้ ความจริงหลักก็มียางๆอย่างนี้แหละ แต่ว่า 28 ลักษณะนี้ในแต่ละลักษณะก็จะมีลักษณะย่อย บางลักษณะนี้ก็อาจจะจะมี 3 ตัวรวมกันเป็น 1 ลักษณะ แต่ละลักษณะก็ยังมีข้อยกเว้นอยู่ในแต่ละลักษณะอีก

อย่างเช่น เช่าซื้อ เช่าซื้อต้องเสียอาการแสดมบี้พันธบัตร แต่ในนั้นก็มียกเว้น ถ้าเช่าซื้อทรัพย์สินที่ใช้ในการทำนา ทำไร่ ทำสวน ยกเว้น ยกเว้นไม่ใช่เฉพาะตรงนี้ ยังมียกเว้นอยู่ในตัวบทอีก อยู่ในมาตรา 121 แล้วก็ไม่ใช่แค่นั้นยังมียกเว้นที่ออกมาในรูปของพระราชกฤษฎีกาหลายฉบับ เพราะฉะนั้นการที่เราจะค้นหาคำตอบว่าการทำตราสารลักษณะอย่างนี้ต้องเสียอาการหรือไม่ โอ้โห ต้องใช้เวลามากเลย คืออย่างแรกเราต้องดู 28 ข้อก่อนนะว่ามันเข้าข้อใดใหม่ อัตราเท่าไรเพราะแต่ละข้ออัตราไม่เท่ากัน ถ้าเราวินิจฉัยผิด เราวินิจฉัยว่าเป็นอัตรานี้ทั้งๆที่กรมสรรพากรเห็นว่าเป็นอีกลักษณะหนึ่งก็ถือว่าเสียไม่ถูกต้อง พอดูว่าเข้าลักษณะหนึ่งเข้าลักษณะใดใน 28 ข้อแล้ว ก็ต้องไปดูข้อยกเว้นว่ามันยกเว้นไหมในแต่ละลักษณะ แล้วยังไม่พอมองไปดูตัวบทว่ามีมาตรานี้ยกเว้นให้หรือไม่แล้วก็ต้องไปดูพระราชกฤษฎีกาเป็นร้อยฉบับว่ามันมียกเว้นอาการแสดมบี้กรณีไหนอยู่ในนั้นบ้างรีเปลา เพราะฉะนั้นบางทีมีปัญหาว่าต้องติดอาการแสดมบี้ 30 บาทตามลักษณะนี้รีเปลา แต่ถ้าจ้างนักกฎหมายตีความให้ความเห็น อาจจะเสียซักหมื่นหนึ่งเพื่อตอบว่า “ไม่ต้องเสียครับ”

มันก็เป็นปัญหาพอสมควร โดยเฉพาะในระยะหลัง มันมีเรื่อง paperless เข้ามาเกี่ยวข้อง ในธุรกิจนี้ก็เริ่มจะใช้ระบบ digital แล้วก็ e-mail กันแพร่หลายขึ้น แล้วเราก็กฎหมายเกี่ยวกับธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์รับรองเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ ทำให้ตราสารที่เราใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บอาการแสดมบี้ก็ถูกทำลาย ถ้ามันไม่มีกระดาษนี้คุณจะไปปิดยังไง เพราะมันเป็น 0 เป็น 1 เป็น digital อยู่ใน hard disk อยู่ในอะไรต่ออะไร แล้วก็พวกทะเบียนบ้าน ทะเบียนรถต่างๆในอนาคตมันจะไม่มีกระดาษเลย มันจะเป็นระบบให้คนเข้าไปดูในรูปอิเล็กทรอนิกส์ได้ เรียกมาเมื่อไหร่ก็ได้ print ออกมาก็ได้ แล้วโอนก็โอนกันผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งก็อาจจะคล้ายๆกับการโอนหุ้นที่ปัจจุบันนี้ก็มีไม่ต้องทำตราสาร ใช้อิเล็กทรอนิกส์โอนกันไปโอนกันมา ซึ่งก็ไม่ต้องเสียอาการแสดมบี้ เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่มีการแก้ไขปรับปรุงเรื่องนี้ ในอนาคตก็คงจะยิ่งไม่มีบทบาทในเรื่องอาการแสดมบี้ เพราะฉะนั้นนี่ก็

เป็นตัวอย่างหนึ่งที่ยากจะแสดงให้เห็นว่ามีปัญหาอยู่จริง ๆ ในตัวประมวลรัษฎากร ที่เด่นชัดก็คือเรื่องถ้อยคำและก็ข้อยกเว้นที่กระจัดกระจาย

ประเด็นที่ 2 ความคลุมเครือของประมวลรัษฎากร

ต้องแยกว่ามันความคลุมเครือ 2 แบบ แบบหนึ่งคือมันคลุมเครือโดยไม่จำเป็น คือสามารถที่จะเขียนให้ชัดเจนได้ สามารถที่จะอธิบายได้ ยกตัวอย่างเพิ่มเติมเพื่อให้คนไม่คลุมเครือและเข้าใจง่าย พวกนี้ผมคิดว่าควรต้องแก้ไข ความคลุมเครืออีกแบบหนึ่งเป็นความคลุมเครือที่จำเป็น อย่างคำว่าราคาตลาด หรือคำว่าหลีกเลี่ยงภาษีอากร ความจริงเป็นคำที่ค่อนข้างจะคลุมเครือนะ หลีกเลี่ยง ทำยังไงถึงหลีกเลี่ยง ราคาตลาดนี่มันดูจากไหน ไปค้นจากไหน ใครเป็นคนกำหนด มีหลายราคาได้ไหม ตลาดเช้า หรือตลาดเย็น หรือตลาดบ่าย หรือตลาดแถวบางลำพู หรือตลาดแถวสุพรรณบุรีอะไรอย่างนี้เป็นต้น ตรงนี้บางทีก็คงต้องทำให้ว่ามันเป็นเรื่องที่จำเป็น ผมอยากจะเปรียบเทียบว่ามันคล้าย ๆ กับคำว่า ลามก ในกฎหมายอาญา หรือ ช่มชู้ หรือคำว่ากฎหมายที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน พวกนี้มันเป็นความคลุมเครือที่จำเป็น คือคงจะต้องการออกมาต่อต้านกับคนที่จะใช้ช่องว่าง ช่องโหว่ที่กฎหมายป้องกันไม่อยู่ให้เป็นประโยชน์ เพราะฉะนั้นวิธีที่จะสู้กับคนร้ายซึ่งอาศัยความมืด อาศัยช่องว่าง ช่องโหว่ต่าง ๆ มา เรื่องการเสียภาษีอากรนี่ก็อาจจะต้องใช้วิธีการที่อาจจะมาไม่ไหนตายไม่นั้น ก็คือทำให้เขารู้สึกกลัวว่าอย่างนี้ลามกหรือเปล่า หรือว่าเป็นภาพศิลปะกันแน่ บางทีเส้นแบ่งนี่ก็ไม่ค่อยชัดเจน อย่างในต่างประเทศอย่างนี้ ผมเคยไปฝรั่งเศส ถ้าเราไปดูบนถนนเราจะเห็นรูปปั้นเปลือยเยอะเยอะมากเลย แต่อย่างนั้นไม่ใช่ลามกนะ คนที่เอามาติดก็ไม่ผิดนะ หรือภาพต่าง ๆ มันจะเป็นภาพลามกหรือภาพศิลปะ บางทีในทางอาญาก็ตัดสินลำบาก แต่ก็ถือว่ายากให้ศาลเป็นคนที่จะตีความและก็ดูแลให้เป็นไปตามยุค ตามสมัย เพราะฉะนั้นพวกนี้ถ้าเราเขียนคลุมเครือมันก็จะยืดหยุ่นง่าย คือแต่ละยุค ศาล ประชาชน ผู้จัดเก็บภาษี อาจจะมีแนวความคิดความเห็นที่เปลี่ยนแปลงไปจากยุคก่อนๆ ได้ บางยุคอาจจะถือว่าการฆ่าลูกเป็นสิ่งที่ถูกต้อง พอถึงยุคหนึ่งก็เปลี่ยนได้ ภาษีก็เหมือนกัน บางทีเราอาจจะมองในยุคหนึ่งว่าอย่างนี้ทำไม่ได้ พออีกยุคหนึ่งอาจจะเห็นว่าทำได้ เพราะฉะนั้นบางทีก็เป็นเรื่องที่จำเป็น

ตัวอย่างเช่น ตอนนั้นไปสัมมนาที่คณะเศรษฐศาสตร์จัด กรณีที่มีการขายหุ้นชินคอร์ป ราคาตลาด 40 บาทขายบาทเดียว นักเศรษฐศาสตร์เขาก็เสนอบอกว่า นี่เกิดจากกฎหมายไม่ชัดเจน แล้วก็กรมสรรพากรก็ไปตีความ บอกว่าขายบาทหนึ่งเนียไม่ต้องเสียภาษีเงินได้อะไรหรอกนะ คนที่ซื้อราคาถูก ขายหุ้นบาทหนึ่งทีซื้อมาไปเมื่อไหร่ได้กำไรค่อยเอาไปเสียภาษี เขาก็บอกอย่างนี้ไม่ชัดเจน แต่ผมก็ไม่ค่อยเห็นด้วย ผมบอกว่ากรณีนี้คล้าย ๆ กับกรมสรรพากรทำสิ่งที่จำเป็นต้องคลุมเครือให้มันชัดเจนโดยไม่จำเป็น คือเขายังลังเลว่าต้องเสียหรือไม่ต้องเสีย ก็ไปบอกว่าไม่ต้องเสีย อย่างนี้เป็นต้น เขายังลังเลอยู่เลย ก็ปล่อยไปปล่อยให้ศาลตัดสินจะไม่ดีกว่าหรือ ผมก็มองในแง่ นั้น เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็เป็นจุดที่ยากอีก

จุดหนึ่งในตัวบทกฎหมาย บางที่มันก็จำเป็นต้องเขียนอย่างนั้น เพราะว่าบางทีนักกฎหมายก็
ไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับปัญหาที่ยังไม่เกิดหรือว่ายังคิดไม่ออกว่าจะมีคนเจ้าเล่ห์ให้ข้อมูลอะไรต่อ
อะไรเข้ามาเพื่อหลอกเลียงภาษี

เพราะฉะนั้นผมก็คิดว่าก็คงเป็นปัญหาหลักๆ 2 ตัวนี้ ซึ่งถ้าดูลึกๆลงไป ผมว่าเหตุ
ใหญ่ๆ เหตุใหญ่ที่สุดคงจะเป็นเรื่องอัตราภาษีมากกว่า คือมันเก็บสูงเกินไปรีเปลา ถ้าเก็บ
ต่ำๆคนก็ไม่อยากเลียงหรือก มันไม่คุ้ม แล้วถ้าตรวจเจอก็เสียไม่มากเพราะมันเก็บในอัตราต่ำ
แต่ถ้าเก็บในอัตราสูง มันก็จะทำให้คนรู้สึกคุ้มถ้าเลียงได้ เพราะว่ามันมีส่วนต่างเยอะระหว่าง
การเลียงและการไม่เลียง เพราะฉะนั้นในเรื่องอัตราสูงตรงนี้คงจะต้องมีการวิจัยกันต่อไป
ความจริงมันก็เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับนโยบายมากกว่า มันไม่ใช่ในเรื่องกฎหมายโดยตรง
นอกจากนั้นก็คงจะเป็นเรื่องของการตอบข้อหารือ ซึ่งตอนนี้ก็ยังไม่ค่อยเป็นระบบ ค้นยาก
จะค้นว่ากรมเคยตอบเรื่องนี้ยังงัย ก่อนหน้านั้นชัดกับครั้งนี้ใหม่ มันค้นลำบาก บางเรื่องก็
ไม่ได้ใส่อยู่ในเว็บไซต์ แต่ว่าคงต้องยอมรับว่าเว็บไซต์ของกรมสรรพากรในปัจจุบันก็ดีที่สุด
เท่าที่เขาประกวดกัน แล้วก็ช่วยสร้างประโยชน์ ทำให้ประชาชนได้ทราบหรือคาดการณ์
แนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ได้ในระดับหนึ่ง แต่ก็คงต้องพัฒนาต่อไป ดูรูปแบบที่เขาใช้ๆกัน
ว่าเขาทำอย่างไรที่ทำให้มันมีการรวบรวมแล้วก็ค้นง่าย แล้วถ้าเกิดมีการต้องการตีความกับ
คำตอบเดิมตอนนี้ก็คงต้องให้ชัด เพราะว่าไปไม่ได้ แม้แต่ศาล บางทีศาลชั้นต้น ศาล
อุทธรณ์ ศาลฎีกาก็ยังตัดสินคดีเดียวกันกลับกันไปกลับกันมาทั้งสามศาลก็มี เพราะฉะนั้นจะ
ไปคาดหวังว่ากรมสรรพากรจะตีความกฎหมายโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปเลยตลอดมันก็คง
เป็นไปได้ มันก็อาจจะเป็นไปได้ว่ายุคหนึ่ง หรืออาจจะในอนาคตหนึ่งก็อาจจะตีความแบบ
หนึ่ง แต่พอถึงอีกยุคหนึ่งก็อาจจะเปลี่ยนเพื่อให้อะไรต่ออะไรมันดีขึ้น ถ้าระบบก็ทำดีๆ
แล้วก็มีการออกคำอธิบายต่างๆเพิ่มเติมทุกครั้งที่แก้กฎหมาย มีการออกคำชี้แจง คำอธิบาย
ยกตัวอย่างเสริม ผมนี่ถึงสมัยที่ผมอยู่กรมสรรพากร สมัยนั้น อาจารย์อาภรณ์ นารถดิถ
เป็นผอ. ซึ่งผมคิดว่าพวกเราที่ศึกษากฎหมายภาษีทุกคนก็รู้จักชื่อท่าน เพราะว่าท่าน
รวบรวมประมวลรัษฎากรเอาไว้ ทุกปีๆแก้ไขใหม่ มีตัวย่อฎีกาแนบอยู่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่ง
ท่านก็ได้เสียไปแล้ว สมัยนั้นท่านจะเขียนคำอธิบายทุกครั้งที่มีการแก้ไขกฎหมายครั้งใหญ่ๆ
มีตัวอย่าง มีคำอธิบาย มีการพูดถึงเหตุผลต่างๆซึ่งผมคิดว่าแนวอันนี้คงต้องรักษาไว้ต่อไป
ระยะหลังหากคนมีฝีมือมาเขียนลักษณะนี้ยากขึ้นเรื่อยๆ

ประเด็นที่ 3 เรื่องชิงโชคใบกำกับภาษี

ควรมีการยื่นเป็นรายปีอาจจะน่าอายน่าสำหรับบางท่านอย่างอาจารย์กาญจนาอาจจะรู้สึกว่ามันไม่ค่อยจะมีศักดิ์ศรี แต่ว่าบางที่อาจจะต้องดูนิสัยของผู้คนในประเทศ เพราะว่าระบบภาษีของแต่ละประเทศบางที่มันก็สะท้อนคุณสมบัติของคนในประเทศ เหมือนกับระบบเลือกตั้ง ชื่อสิทธิ ขายเสียง มันก็สะท้อนคุณภาพของประชาชนในประเทศ

การจัดเก็บภาษีที่มีเป้าแทนที่จะจัดเก็บตามกฎหมาย จริงๆมันก็สะท้อนส่วนรวม เพราะว่าเจ้าหน้าที่เขาก็รู้สึกง่าย เก็บตามเป้า เพราะว่าถ้าเก็บเต็มที่ เกิดปัญหาเขาให้เพิ่มไม่รู้อะไรเพิ่มยังไง แต่ถ้าเก็บตามเป้า เออ...เก็บเท่านี้ขอกลับไป เผื่อเจ้านายมาเยี่ยมจะได้เชิญมาช่วยออกค่ารับรองอะไรบ้าง มันก็เป็นระบบเกื้อกูลกันมาตลอด

ที่นี้ปัญหานี้จะแก้ยังไง จะให้เจ้าหน้าที่อย่าขอ คุณอย่าขอมมา หรือพ่อค้าอย่าให้ใช้ไหม ถ้าตัดสักข้างหนึ่งมันก็คงจะไม่มีเสียงตบมือ ผมดูเรื่องอิมชังอีกแล้วผมก็จิตใจเขาไม่ติดสินบนแล้วเขาก็บอกว่าการค้านี้ใช้เน้นกำไร เน้นที่ได้ใจของประชาชน ผมก็อยากให้เราเริ่มต้นจากอาชีพของเรา อย่างเจ้าหน้าที่เก็บภาษีก็ต้องได้ใจคนเสียภาษี ทำยังไง บริการเขาดีๆ เขาทำผิดก็อย่าไปรุนแรงอะไรนัก เข้าใจความจำเป็นหรือว่าดูให้เหมาะสม อย่างพ่อค้าก็รักลูกค้า ทำยังไง ทำสินค้าดีๆให้ลูกค้าได้ใช้ของดีๆ มีประโยชน์ แข็งแรง หมอก็รักคนไข้ อย่างนี้เป็นต้น ถ้าทุกคนเริ่มจากความรักไม่ใช่ว่าเริ่มจากว่าจะขูดรีดกอบโกยจากคนที่เกี่ยวข้อง ก็คงจะค่อยๆแก้กันไป

แล้วผมว่าต่างชาติก็เหมือนกันนะ ไร่ระบบเก็บตามเป้านี้เขาก็ผ่านมาแล้ว แต่ว่าพอเขาพัฒนาไปเรื่อยๆเขาก็เห็นข้อเสียอย่างลึกซึ้งแล้วมันก็จะค่อยๆเลิกไป แต่เราก็ไม่รู้ว่าจะเลิกซักเมื่อไหร่ นะ มันคล้ายๆไก่กะไข่เกี่ยวกัน บอกว่าไข่เกิดก่อน ตรงนี้ก็เลยคิดว่าการหักค่าใช้จ่ายเหล่านี้ บางทีก็อาจจะเกิดหรือดำรงอยู่เพราะว่ามันมีความจำเป็นอยู่ อย่างรายเล็กๆอย่างนี้จะให้จ้างนักบัญชีมาทำละเอียดนี้มันก็ไม่คุ้มค่า บางทีจ้างนักบัญชีเดือนละเท่าไร สุดท้ายเสียภาษีเดือนละไม่กี่ร้อย อย่างนี้ไม่มีใครทำ

เหมือนกับภาษีบำรุงท้องที่ ผมเคยที่อยู่แปลงหนึ่ง ต่างจังหวัด เขาก็ประเมินผม 4 บาท ผมก็จ่ายไปตอนที่ไปโอน ผมก็บอกเขาว่าเสีย 10 ปีล่วงหน้าเลยได้ไหม จะได้ไม่ต้องมาเสียปีละ 4 บาท 4 บาท เพราะว่ามันก็ลำบากเหมือนกันนะ เดินทางไป เดินทางมา มันอยู่ไกล พอปีต่อมา เขาก็บอกว่าไม่ได้ เขาเก็บล่วงหน้า 10 ปีไม่ได้ พอปีต่อมาเขาก็ส่งจดหมายมา เสียแสดมปี 3 บาทนะแจ้งว่าเราต้องเสีย 4 บาท บวกกับค่าเพิ่มอีกบาทหนึ่งเป็นห้าบาท แล้วก็บอกว่าเราโอนเงินทางธนาคาร เราก็โอนไป ได้ ตอนนี้ได้แล้วนะ เสียค่าธนาคารตีสิบกว่าบาทเพื่อชำระ 5 บาท เสร็จแล้วเขาก็ส่งใบเสร็จกลับมาอีก อีก3บาท สุดท้ายราชการได้ 5 บาท แต่เสีย 2 ฝ่ายรวมกันแล้วเกิน 5บาทตั้งหลายเท่าตัว ไปรษณีย์มีรายได้ แต่ว่าก็นำส่งบางส่วน

แล้วก็อีกเรื่องหนึ่งที่อยากจะคุยกันในส่วนของพวกเขาleasing ซึ่งมันก็เป็นสัญญาแบบหนึ่งซึ่งเป็นนวัตกรรมที่สร้างสรรค์โดยนักกฎหมายและนักบัญชี สมัยก่อนไม่มีนะleasing

สมัยก่อนก็มีเช่าหรือไม่ก็เช่าซื้อ เชนี่ก็คือไม่มีทางเป็นเจ้าของ ส่วนเช่าซื้อคือถ้าชำระแค่นั้นงวดแค่นั้นงวดแล้วสุดท้ายก็ได้เป็นเจ้าของแน่ๆ มันมีสองแบบเช่ากับเช่าซื้อ หรือไม่ก็ซื้อขายกันไปเลย อันนี้ก็โอนกรรมสิทธิ์กันไปเลย แต่หลังๆก็จะมาคิดสัญญาใหม่ leasingคือมันอยู่กึ่งๆ คือเช่าแค่นั้นงวดแค่นั้นงวด เสร็จแล้วพอสิ้นสุดสัญญา ผู้เช่าสามารถจะเลือกได้ว่าจะซื้อก็ได้ ไม่ซื้อก็ได้ ถ้าซื้อบาทเดียวซื้อได้เลย มันก็ไม่ต่างกับเช่าซื้อใช้ไหม เพราะถ้าเกิดว่าบาทเดียวใครๆมันก็ซื้อเพราะว่ามันสูง มันถูกกว่าซากร แล้วศาลก็ตีความนะว่าleasingนี้ไม่ใช่เช่าซื้อ ศาลตีความว่าleasingไม่ใช่เช่าซื้อไม่ต้องเสียค่าอากรแสตมป์สำหรับสัญญา leasing มันก็เลยเกิดปัญหาเพราะว่าไอ้ภาษีเงินได้มันหักค่าสึกหรอ ค่าเสื่อมราคาสำหรับสัญญาเช่าซื้อกับสัญญาเช่าต่างกันมาก คือถ้าเป็นเช่า คนที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินก็หักค่าสึกหรอไป แต่ถ้าเป็นเช่าซื้อ คนที่เช่าซื้อหักค่าสึกหรอ มันกลับข้างกันเลย เพราะฉะนั้นพอเป็นleasing มันก็เลยมีปัญหาว่าจริงๆแล้วทางบัญชีเขาถืออย่างไรแล้วทางภาษีควรจะถืออย่างไร ก็เป็นปัญหาขึ้นมา ซึ่งความจริงต้องนี่ก็แก้ให้เคลียร์ได้นะ ผมคิดว่าน่าจะแก้ได้

ซึ่งตรงนี้ปัญหาก็จะคล้ายๆกับเรื่อง capitalization ซึ่งจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทด้วยทุนต่ำๆ เสร็จแล้วก็กู้เงินมาใช้ในกิจการ แล้วก็จ่ายดอกเบี้ยออกไปลงเป็นรายจ่ายเยอะๆ จะได้มีกำไรน้อยๆ แล้วก็เสียภาษีเงินได้น้อยๆ ตรงนี้ในต่างประเทศที่พัฒนาแล้วเขาก็จะออกกฎหมายมาแก้ไข คือเขามองว่าลักษณะอย่างนี้ไม่เป็นธรรม บางคนอาจจะบอกว่า เอ้ย...มันก็เป็นธรรม ใครๆก็ทำได้ มันจะไม่เป็นธรรมได้ไง มันไม่เป็นธรรมตรงที่ว่าบริษัทที่มีทุนจดทะเบียนหนึ่งล้านจะไปกู้จากพวกเดียวกันร้อยล้านได้ มันอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้กู้กับผู้ให้กู้ คนทั่วไปไม่มีทางทำได้เลย ทุนจดทะเบียนล้านหนึ่งแล้วไม่มีใครรับประกันอะไรต่ออะไร แล้วจะไปกู้มาร้อยล้าน ไม่มีใครให้กู้แน่ๆ นี่เป็นการทำเพื่อเลี่ยงภาษีโดยแท้ คือเจตนาที่ต้องการอย่างนี้ละ เพราะฉะนั้นในต่างประเทศก็มองว่ากรณีอย่างนี้ไม่เป็นธรรม

กรณีอย่างนี้ก็คล้ายๆเอาเงินเขามาลงทุน แล้วไอ้เงินที่จ่ายเป็นดอกเบี้ยที่อ้างว่าเป็นดอกเบี้ยนี่จริงๆแล้วมันคือเงินปันผล เงินปันผลนี่มันลงเป็นรายจ่ายไม่ได้ แต่ดอกเบี้ยลงได้แล้วเขาก็เลยแปลงใช้ใหม่ แปลงจากไอ้รูปการเอาเงินเข้ามากับการจ่ายเงินปันผลเป็นกึ่งกับจ่ายดอกเบี้ย เพราะฉะนั้นในหลายประเทศเขาก็จะมีกฎหมายเข้ามา block ตรงนี้ไว้ ตอนเข้าคุยกับอาจารย์กาญจนาท่านก็เสนอว่าก็ควรจะทำกีดกันในกรณีนี้ที่กู้จากพวกเดียวกัน หรือบริษัทลูกหรือบริษัทในเครือ ก็ห้ามไม่ให้ลงเป็นรายจ่าย หรือถ้ากึ่งกึ่งก็ยอม

แต่ว่าเดี๋ยวนี้ค่อนข้างจะตรวจสอบยาก บางทีบริษัทในเครือนี้เขาจะมีกิจการทั่วโลกเลย จนไม่รู้ว่าเขาเป็นบริษัทที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศไหนกันแน่ มันคล้ายๆเป็นเขาเรียกบรรษัทโลกนะ global cooperation มันลอยตัวอยู่เหนือรัฐเลยนะ บางทีรายได้เขาแต่ละปีมากกว่างบประมาณของหลายๆประเทศอีก แล้วผลอย่างนี้ผมคิดว่าถ้าเขาอยากจะได้กฎหมายภาษีแบบไหน บางทีเขาส่งทหารเข้าไปปฏิวัติล้มล้างบางประเทศเพื่อจัดการในเรื่องสัมปทานหรือในเรื่องภาษี อย่างนิยายบางเรื่องที่เขาจินตนาการขึ้นมาก็ไม่แน่ว่าอาจจะเป็นเรื่องจริงก็ได้ ผมก็แจ่มแจ้งแค่นี้ก่อน

ประเด็นที่ 4 เรื่องที่เกี่ยวกับการเก็บภาษีให้ง่ายอาจมีข้อจำกัด

อย่างไรในอดีตเก็บเป็นรายหัวก็เคยนิยมกันมา หลังๆก็มาคำนวณให้ซับซ้อนขึ้น เอารายจ่ายหักออกก่อนนะ ให้มันละเอียดขึ้นนะว่าจริงๆแล้วมันได้เงินได้เท่าไร ไม่ใช่เอาจาก gross นะ เอาจาก net หลังๆก็ยิ่งยากขึ้นมาอีก คือถ้าใครมีรายได้มากให้เสียในอัตราสูงขึ้นไปอีก ก็คือมันซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ อันนี้ก็คือจุดมุ่งหมายเพื่อความเป็นธรรม

ซึ่งผมคิดว่าก็คงจะไม่จบแค่นั้นหรอก ในอนาคตนี้ ความเป็นธรรมอาจจะไม่ได้ดูแค่ว่าใครรายได้สูงต้องเสียอัตราสูง รายได้ต่ำเสียอัตราต่ำ แล้วก็บางประเทศเขาจะแก้ไขบุคคลธรรมดาเสียอัตราก้าวหน้า เสร็จแล้วพวกดอกเบี้ยย พวกปันผล พวกธุรกิจเสีย flat rate 15% ตอนนี้มีมันมีระบบ dual income tax ในประเทศแควสแกนดิเนเวีย ทำให้ง่ายขึ้น

แต่ว่าอนาคตผมว่ามันคงจะยุ่งยากซับซ้อนกว่านี้ ความเป็นธรรมมันคงจะวัดจากตลอดชีวิต คือมันต้องปรับแต่งไปเรื่อยๆ บางคน เราได้เงินก้อนใหญ่มาปีนี้ก็จริงแต่จริงๆมันไม่ใช่ได้เนื่องจากการกระทำในปีปีเดียว มันได้มาจากการสะสมอะไรต่ออะไรมาหลายๆปี จนมันมาเกิดเป็นเงินปีนี้ เสร็จแล้วโดนอัตราก้าวหน้า ก็น่าสงสาร อย่างนี้ควรจะต้องปรับให้เสียต่ำลง อาจจะเฉลี่ยเป็นส่วนๆไป หรือบางคนอาจจะเสียน้อยเกินไป ตอนตายก็มาเสียเพิ่มให้มันครบถ้วนหน่อย อาจจะมีภาษีพวกมรดกอะไรมาเสริม

ประเด็นที่ 5 โครงการศึกษาและพัฒนาประมวลรัษฎากร

เรื่องที่คุณกชวรรณบอกว่ามันเป็นงานวิจัยแบบคล้ายๆยังไม่ถึงแก่นไม่ถึงใจนี้ผมเข้าใจนะ เพราะว่ามันเป็นเรื่องใหญ่แล้วก็คนเราส่วนมากมักจะวิจารณ์ง่ายแต่ทำไม่ใช่ง่ายๆ คือผมก็รู้สึกอย่างนั้นเหมือนว่ามันยังไม่ต่อเนื่อง คือมันปีเดียว มันทำอะไรก็คงจะมีข้อจำกัดเยอะ แต่ผมก็เห็นด้วยกับอาจารย์กาญจนานะว่ามันเป็นเฟส 1 เป็น shot ต่อไปมันก็คงจะมีต่อไปเรื่อยๆ ผมคิดว่าตรงนี้จะมีความซับซ้อนอย่างมากในแง่การกระจายความรู้แล้วก็แลกเปลี่ยนตอบโต้กัน ระหว่างนักวิชาการกับนักวิชาการด้วยกัน แล้วก็ผู้เสียภาษีด้วยกัน เพราะพวกเรานักวิชาการก็เสียภาษีเหมือนกันจริงๆพวกเราเป็นผู้เสียภาษีทุกคน

แล้วก็อยากจะฝากทิ้งท้ายเอาไว้ว่ามันมีวิวัฒนาการที่ดีขึ้นมาตลอดนะในความเห็นผมนะ คือเราอย่าไปมองในแง่ร้าย แม้แต่ในงานวิจัยครั้งนี้ผมคิดว่าเป็น jigsaw อันหนึ่งที่จะทำให้ภาพในอนาคตมันสมบูรณ์ขึ้น เดิมภาษีมันเป็นเรื่องอำนาจ รัฐจะเก็บยังไงได้หมด เผลอๆถ้าต้องการสร้างถนนหรืออะไรซักเส้นหนึ่งก็ไปยึดทรัพย์สินของอีกเผ่าหนึ่งมาสร้างเลย เป็นเรื่องของการใช้กำลัง เราจะไม่เก็บจากคนใกล้ชิดเพราะว่าเหม็นหน้ากันง่าย เก็บคนไกลๆ ต่อมาเราก็ดีขึ้น เรามียื่นแบบแบบสมัครใจ คือคุณยื่นมาถ้าถูกต้องแล้วจบ แต่ถ้าไม่ถูกต้องเขาก็มาตรวจสอบ เราไม่ต้องไปเจอเจ้าหน้าที่เลยใช่ไหม เดิมนี้เขาจะแจ้งมาว่าคุณต้องเสียภาษีในกี่วัน แค่นี้บาทแค่นี้บาท คนที่ไม่ค่อยอยู่กับเจ้าหน้าที่ก็ไม่พ้น ก็ต้องติดต่อ ตอนนี้อาจสมัครใจได้

แล้วก็ในอนาคตผมคิดว่ามันจะเป็นการก้าวไปอีกก้าวหนึ่ง คือว่ามองว่าภาษีนี้เป็นเรื่อง สิทธิ ไม่ใช่หน้าที่นะ เป็นสิทธิที่เราจะช่วยรัฐยังไง เราจะช่วยดูแลให้รัฐมีเงินที่จะพอใช้จ่าย เพื่อส่วนรวมได้ยังไง จะทำยังไงให้มันเฉลี่ยกันอย่างเท่าเทียมกัน แล้วก็ดูแลการใช้จ่ายเงิน ภาษีของรัฐด้วย มันต้องช่วยกันหลายๆเรื่อง นี่มันเป็นแค่ส่วนหนึ่งของปัญหาทั้งหมด ถ้ารัฐ ใช้จ่ายเงินภาษีที่พวกเราเสียอย่างคุ้มค่าน่ามีประสิทธิภาพ ผมว่ามันยังทำให้เราสมัครใจมากขึ้น นะ จะบอกว่าพวกเราไม่อยากจะเสียภาษีจริงๆไม่ใช่หรอก เราไม่อยากจะเสียภาษีให้คนเอาไป อีลู่ฉนุญแจก ถ้าเขาเอาไปใช้เพื่อส่วนรวมมันต้องมีทหาร ต้องมีตำรวจ ต้องมีถนน ต้องมี ทางด่วน ถ้าไม่เสียร่วมกันแล้วมันจะเกิดได้ยังไง ภาษีเป็นเรื่องค่าสิทธิ เราต้องการความ สิทธิใหม่ละ ถ้าต้องการก็ต้องเสีย แบบประเทศคอมมิวนิสต์เขาถือว่าทุกอย่างเป็นของรัฐ แล้วเขาไม่ต้องเก็บภาษีก็ได้ ก็แบ่งส่วนแบ่งให้แต่ละคน หมูหนึ่งซัง ข้าวหนึ่งกิโลทุกอย่าง ถ้าอย่างนั้นก็จะไม่ต้องเสียภาษีนะถ้าคอมมิวนิสต์แบบบริสุทธ์ ผมก็ขอตี๋ท้ายไว้แค่นี้

ผู้ดำเนินรายการ รศ.ทักษมัย ฤกษ์สุต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. การจัดสัมมนาเป็นช่วงๆนั้นจะ มีsessionนี้ที่ค่อนข้างจะอิสระเห็นอื่นใจ คือท่านเป็นนักวิชาการทางภาษี ท่านสามารถจะวิเคราะห์วิจารณ์จุดไหนก็ได้ของประมวล ธิฎากร ก็เรามาคุยไปบ่นไปให้เข้าสอดคล้องกับท่านนายกฯ นั้นเขาชิมไปบ่นไป เราก็มา บ่นกัน ท่านไม่ถูกใจอะไร ดิฉันไปอ่านๆดูบางท่านก็มาจากนิติศาสตร์บ้าง มาจากศาสตร์อื่น บ้าง ท่านคิดว่าประเด็นใดที่ควรจะแก้ไข แม้แต่จะเป็นปัญหาในทางปฏิบัติก็กรุณาออกมา เรามาถึงแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพียงแต่ดิฉันว่าช่วงบ่ายเป็นช่วงปราบเซียน ทุกท่าน ทำทำหนึ่งอยู่ ตอนนี้ก็เริ่มกระตุ้นท่านนิดหนึ่งว่าช่วยกรุณาบ่น บ่นอะไรก็ได้ที่เกี่ยวกับภาษี ตัวดิฉันเองเมื่อเช้าเป็นผู้ดำเนินรายการ หลายๆท่านก็บ่นกัน ดิฉันจะเล่าจากการที่ได้อยู่ใน 2 ส่วนของวันนี้ก็รู้สึกว่าจะคล้ายๆกัน รู้สึกว่าจำเลยใหญ่ก็คือเรื่องค่าลดหย่อน ค่าใช้จ่าย ความคลุมเครือ การไม่มีค่านิยาม อัตราภาษีที่สูงเกินไปรีเปล่า เพราะว่าจริงๆแล้วตัวดิฉัน เองในฐานะผู้เสียภาษีก็เห็นเหมือนกันว่าอัตราภาษีตอนนี้มันไม่ค่อยเป็นธรรม อาจจะเป็น เงินเดือนตัวเลขหนึ่งที่ว่าต่อเดือนไม่เกินเท่าไร ก็อย่าไปยุ่งกับเขามาก แต่ว่าก็ควรจะมีการ ยื่นเสียภาษี ยื่นเพื่อไม่ต้องเสีย เพื่อจะเป็นข้อมูลสถิติ และในฐานะที่เป็นผู้ดูแลโครงการใน ภาพรวม ดิฉันต้องออกตัวก่อนว่าดิฉันไม่ใช่หนักกฎหมายภาษีเลย เพียงแต่ว่าได้รับมอบหมาย จากท่านคณบดีบอกว่า เป็นมือจัดการ ก็คือต้องมีใครสักคนหนึ่งเข้ามาเป็นคนบริหารจัดการ

2. ต้องเรียนท่านอาจารย์อีกนิดหนึ่งว่าถามว่าหน้าตาโครงการนี้เป็นอย่างไร เรา คุยกันเยอะมาก เรายอมรับว่าในช่วงต้นเราคุยกัน ทะเลาะกันเลยก็มีว่าเราจะไปถึงขนาดร่าง กฎหมายใหม่อย่างที่อาจารย์บอก เป็นอะไรที่อยากให้มันเกิดแต่มันเกิดยาก เราก็บอก อย่าง นี้ใหม่ ตอนนี้เราอยู่ที่เฟสที่ 2 เฟสที่1 เราทำตอนแรกไม่ค่อยมีใครเห็น ไม่ค่อยมีใครได้ยื่น

เพราะว่าเราก็ บอกตรงๆว่า เราก็กลัวๆกลัวๆเหมือนกันในช่วงต้นๆ เพราะว่า เอ...มัน เป็นเรื่องใหญ่นะ ท่านคนบดีก็บอกว่าเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เรามาลองทำดูสิว่าเราจะหาวิธีการ จัดทำไอ้กฎหมายที่เป็นอยู่ ที่ต้องไปแตะกฎหมายลูก ทุกวันนี้สิ่งที่ผู้เสียภาษีก็ดี แม้กระทั่ง เจ้าหน้าที่สรรพากรเองก็ดี หรือกระทั่งนักวิชาการที่ท่านอาจารย์สุเมธบอกเมื่อสักครู่ก็ดี ก็คือ ว่าอะไรอยู่ตรงไหนมันจำไม่ได้ อาจารย์คงจะทราบ แต่พอถึงเวลาอาจารย์จะหาจริงๆ เอ๊ะ... มันอยู่ตรงไหนอย่างไร เรามา grouping ใหม่ อาจจะทำเหมือนกับ อย่าเรียกว่าประมวล เรียกว่าจัดหมวดหมู่มันซะให้เป็นกลุ่มๆ เช่น สมมติ ดิจิทัลไม่ทราบนะ นึกถึงนักกฎหมาย ทั่วๆไปว่าสมมติว่าจะดูเรื่องภาษีตัวนี้ บุคคลธรรมดาหรือภาษีเล่มนี้เก็บไว้หมดเลยทั้งแม่ทั้งลูก ทั้งหมดอยู่ตรงนี้ นี่คือเฟสที่ 1 ซึ่งเราทำไปได้จะแล้วเสร็จด้วยซ้ำไป นี่คือส่วนที่จัดให้มันเป็น ระบบหลังจากนั้นเราก็เข้าใจว่าเราไม่สามารถจะหาใครสักคนเพียงคนเดียวที่จะมาจัดทำประมวล ธุรการทั้งเล่มได้ ไม่มี Superman ไม่มี Superwoman เราก็มานั่งร้อยเรียงกันว่า แล้ว เรื่องทั้งหมดทั้งสิ้นทั้งปวงที่เป็นปัญหาหลักๆ ปัญหาปลีกย่อยเดี่ยวเราค่อยว่ากัน เอาเรื่อง หลักๆก่อน เราก็คุยกันหลายครั้งจนกระทั่ง จริงๆแล้วเล่าให้ฟังเลยว่า อาทิตย์ที่แล้วมันมีอยู่ 13 เรื่อง เสาร์-อาทิตย์หยุดไปมันเพิ่มมาอีกสอง วันนี้เป็น 15 เรื่อง ก็เป็นโชคดีของ โครงการนี้ที่เมื่อวันศุกร์เราไปออกรายการกรองสถานการณ์ ท่านรัฐมนตรีประดิษฐ์ไต้ยีนก็ถู ร้องมาเลยว่า มาพบหน่อย มันเกิดอะไรขึ้น อย่างไร ก็จาก 13 ก็กลายเป็น 15 ทุกวันนี้ ถามว่าหนึ่งขนาดไหนใหม่ ก็คือใน 15 เรื่องนี้มีเจ้าภาพแล้ว

3. คือเราต้องหาคนที่เหมาะสมเพราะเรายอมรับว่าความยากของโครงการนี้ อันหนึ่งที่ดิฉันประสบด้วยตัวเองก็คือว่าเราจะต้อง Put the right man in the right job. แล้ว the right manที่เราเลือกมาก็คือมนุษย์ทองคำ ทุกท่านก็คือผู้รู้จริงๆ รู้เรื่องนั้นจริงๆ อย่างเมื่อ เข้านี้ท่านอาจารย์กิตติพงษ์ อรุณีพัฒน์พงศ์ จากเบเคอร์ แมคแคนซี่ ทุกท่านก็คงทราบดี ว่าถ้าท่านนี้มา เราไม่พูดเรื่องค่าตัว เพราะพูดแล้วเราหมดเลย กระเป๋าเราหมดเลย ถูก ขอดหมดเลย ก็คือได้รับความกรุณาจากท่านมาดูเรื่องของบริษัทจดทะเบียนในตลาด หลักทรัพย์ ทำอย่างไรให้เกิดการส่งเสริมให้บริษัทตลาดหลักทรัพย์มีอะไรต่างๆดีขึ้นทุกอย่าง ตรงนี้กว่าท่านจะตอบรับท่านก็ลังเลเหมือนกัน ท่านไม่ได้ลังเลเรื่องความสามารถ แต่ท่านก็ กังวลเรื่องของเวลา นั่นคือความยากของโครงการ เพราะฉะนั้น เมื่อเข้าก็เหมือนกันท่าน อาจารย์ดร.พล ธีรคุปต์ซึ่งมาจากกรมสรรพากรเอง ท่านก็เป็นนักกฎหมาย ซึ่งเวลาท่านพูด เมื่อเข้าท่านบอกว่าท่านไม่ใส่หมวกสรรพากรนะ ท่านจะมาบ่นให้ฟังในฐานะเป็นนักวิชาการ ท่านก็บอกเหมือนกันว่าอึดอัดเหมือนกันพอสมควร แต่ว่าอย่างไรก็ตาม อยากจะเรียนท่านว่า อย่าพยายามคาดหวังกับกฎหมายที่เราจะทำ พัฒนาประมวลขึ้นมามากนัก แต่เรามั่นใจว่าสิ่ง ที่เราจะทำจะต้องดีกว่าที่เป็นอยู่อย่างแน่นอน แต่จะดีขนาดไหนเราตอบไม่ได้ ทุกคนก็ใส่ สรรพกำลังลงไป

แต่ส่วนหนึ่งจากประสบการณ์ของส่วนตัวดิฉันเองแล้วก็ในฐานะ ส่วนตัวดิฉันก็เชื่อว่า ต่อให้กฎหมายดีอย่างไร แต่ถ้าผู้บังคับใช้ไม่เป็นหรือไม่ถูกต้องมันก็ตีไปไม่ได้ อันนี้คือปัญหาจริงๆที่ไม่ว่ากฎหมายจะดีอย่างไรก็แก้ปัญหานี้ไม่ได้

เพราะฉะนั้นทางกรมสรรพากรเองถือว่าเป็นนิมิตหมายที่ดีมาก เพราะว่าเราไม่ได้บอก ว่าท่านอื่นไม่ดีแต่เป็นครั้งแรกที่เราได้รับการตอบรับอย่างดีมากจากท่านอธิบดี ท่านกล้าที่จะเอาตำแหน่งเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรา เพราะว่าครั้งแรกเลยพี่พรทิพย์มาพบ รู้จักเป็นส่วนตัว แล้วก็มาพบท่านคณบดี เราก็บอกกันว่า เอ๊ะ...ถ้าเราจะทำโครงการนี้กันไป ปัญหาอันหนึ่งที่เราจะต้องประสบก็คือว่าอธิบดีคือหัวเรือใหญ่เอาด้วยไหม นี่คือปัญหา เพราะว่าถ้าเราทำไปแล้ว ท่านอธิบดีไม่สนใจ มันก็เดินต่อไม่ได้ ต่อให้ท่านอธิบดีสนใจ ระดับสูงกว่าท่านอธิบดีไม่เอาด้วย มันก็อยู่บนหิ้งเหมือนเดิม แต่วันนี้ฟ้าเริ่มเปิด ก็ว่าท่านรัฐมนตรีช่วยประดิษฐ์ ภัทร ประสิทธิ์ เท่าที่ดิฉันทราบก็สนใจ เราก็มองเห็นทางว่า เออ...ก็คงจะเป็นนิมิตหมายที่ดี

แต่เราก็คงไม่แน่ใจว่าทำแล้วสุดท้ายจะเกิดผลจริงๆหรือเปล่า เราก็คงได้แต่หวัง และทุกคนที่อยู่ในทีมวิจัยของเราก็คงพยายามทำให้ดีที่สุด อันนี้ก็คือตอบท่านอาจารย์ว่า เราเต็มใจกับโครงการ แต่ว่าเราไม่สามารถจะตอบในจุดที่และแล้วมันก็จะเกิดเป็นผลได้ เพราะว่ามันอาจจะจะมีปัจจัยหลายอย่างที่เกี่ยวข้อง แต่ว่าก็คงไม่น่าจะเสียเปล่า เพราะจริงๆแล้วท่านที่เป็นประธานมูลนิธิที่เป็นผู้ว่าจ้างทางจุฬาก็คือ ท่านอาจารย์ศาสตราจารย์ปรีชา พานิชวงศ์ ซึ่งท่านก็เป็นครูกฎหมายของหลายๆท่าน ของดิฉันเองด้วย แล้วก็ท่านก็เรียกว่า เร่งเต็มสตรีม เพราะฉะนั้นดิฉันก็เชื่อว่าถึงแม้ว่าจะมีความเปลี่ยนแปลงใดๆเกิดขึ้นท่านก็จะมีช่องทางของท่านเหมือนกันที่จะทำให้สิ่งเหล่านี้เข้าสู่สาธารณะ

4. การจัดสัมมนาวันนี้ส่วนหนึ่งอาจจะดูเหมือนกับไม่ได้มีการมีส่วนร่วมมาก เพราะว่าจะมีจำนวนผู้เข้าร่วมสัมมนาไม่มากนักในsessionนี้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะจัดเพียงครั้งเดียว เราก็คงปรึกษากันว่าหลังจากวันนี้แล้ว เราก็คงกลับไปไปทำการบ้านแล้วก็คงจะจัดสัมมนาเช่นนี้อีกและแบ่งgroupเช่นนี้อีกขออนุญาตชี้แจงเพิ่มเติมในฐานะผู้ดูแลโครงการ ถ้าท่านเห็นเบื้องหลังการทำโครงการนี้จะบอกว่าเรารู้สึกจริงๆ อึดมาก ดิฉันเองโยนผ้ามาสี่ห้าครั้งจนกระทั่งคณบดีบอกว่าต้องกลับมา ถามว่าทำไม มันจะเปรียบก็เหมือนกับเวลาดูมวย เวลาเราอยู่ข้างเวที ซ้ายสิ ขวาสิ ทำไมไม่เตะ ทำไมไม่อย่างนั้น แต่พอตอนที่เราระโดดขึ้นไปชกเองเราถูกknock ไม่ได้ว่าอะไรรัฐบาลที่แล้ว ไม่ได้ว่าท่านแต่ลองเปรียบเทียบกับภาพให้เห็นชัดว่าตอนที่มีการประกาศชื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ทุกคนคาดหวังสูงมาก เพราะท่านเป็นกูรูและกูรูที่ทุกคนรู้จักดี ดิฉันไม่เอ่ยนามทุกคนคงทราบ ดิฉันก็เชื่อว่าท่านเป็น แต่เวลาที่ท่านวิพากษ์วิจารณ์ จากคนที่อยู่ข้างเวทีมวยให้ชกซ้ายชกขวา ให้ชกอะไรก็แล้วแต่ที่กติกาบอกว่าทำได้ เราcommentง่าย แต่ทันทีที่บอกว่าให้ท่านขึ้นไปชก ท่านถูกknockยกแรกเลย แล้วท่านก็เงยไปเลย เราก็คงแปลกใจ แต่ดิฉันเชื่อว่าความเก่งของท่านไม่ได้ไปไหน เพียงแต่ว่ากลไกหลายๆอย่างมันไม่ได้อยู่ที่ท่านเพียงคนเดียว

บอกตรงๆว่าโครงการนี้ที่เกิดขึ้นได้ key person ที่เป็นบุคลากรจริงๆคือท่านอาจารย์ ศ.ปรีชา พานิชวงศ์ เพราะท่านเคยอยู่กรมสรรพากร เท่าที่ดิฉันจำได้ ท่านบ่นพึมพำมา นานมากแล้วท่านก็ใช้ความเป็นอาจารย์ของทุกคนซึ่งทุกคนปฏิเสธไม่ได้ ถามว่าอย่างที่อาจารย์ กชกรพูดเรื่องของโครงสร้าง จะบอกว่าเราละเลยมันก็ไม่ถึงกับขนาดนั้น แต่จะบอกว่าให้เรา ไปกตมดูไปทำก็ยาก เพราะจริงๆแล้วถ้าจะมองเรื่องกลไกของโครงการนี้จะเห็นได้ว่าเจ้าภาพ จริงๆเลย ที่เป็นเจ้าของโครงการจริงๆเลยคือมูลนิธิที่ตั้งขึ้นมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ เนื่องจากว่าตอนแรกเราคิดกันหลายรูปแบบ จะไปแอบอิงกับสภาอุตสาหกรรมใหม่ จะไปอยู่กับสภาหอการค้าไทยใหม่ เพราะถ้าไปจ้างโดยเอกชนมันก็เหมือนมีผลประโยชน์แอบแฝง เอกชนอยากให้ตั้งค์เรามากเลย แต่ว่าเราไม่กล้า แต่จะไปจ้างกรมสรรพากรก็เอ ตั้งค์นะมี แต่มันก็ดูพิกลอยู่ กำลังจะบอกว่าของดิฉันไม่ตีรีเปลา่ทั้งๆที่วันนี้ก็ใช้มันอยู่ ก้ำกึ่งๆ มันก็เลย เกิดมูลนิธิขึ้นมา ดิฉันเองก็เป็นกรรมการมูลนิธิ เราทุกคนที่เป็นที่มวิจยสวมหมวกจนจำ หมวกไม่ได้แล้วว่ามีก็โบ สมมติว่าถ้าถามว่าทำไมเราออกมา15ข้อนี้ เรารู้ว่ามันยังไม่ perfectหรอก อย่างที่บอกว่าเรากำลังเป็นนักมวยที่กำลังขึ้นไปชก ขอให้เราชกก่อน เรารู้ว่า เรามีฝีมือการชก แต่ว่าพอไปชกจริงๆแล้วกรรมการข้างๆเวทีช่วยเชียร์ในขอบเขตนิดหนึ่ง 15ข้อนี้จริงๆแล้วทุกท่านที่อยู่ในทีมของเราที่รู้ดีว่าจุดมุ่งหมายคืออะไร รู้ดีว่าเราจะไปตรงไหน ก็เหมือนกับว่าแบ่งงานกันทำ เพราะอย่างที่บอกว่าเรื่องมันใหญ่เหลือเกิน เกินกำลังที่ใครสัก คนหนึ่งจะทำเพียงลำพัง อย่างที่ท่านอาจารย์กาญจนาพูดถูกแงเลยคือว่า จุดพลุ จุด ประทัดชะหน่อย โยนหินถามทางแล้วเราก็ก่อนไป เสร็จแล้วเมื่อทำไปแล้ว มันก็คงมรรค เกิดผลอยู่บ้าง และสุดท้ายที่สุดอาจจะกลายมาเป็นการร่างบทใหม่หมดเลยก็ได้ แต่ข้อสำคัญ ก็คือต้องรัฐบาลเอานะ รัฐบาลต้องเอานะ

ไม่ต้องอะไรเลยนะ เรื่องระดับชาติ รัฐธรรมนูญปี40กับปี50คือคำตอบที่ดีที่สุด ร่าง โดยนักกฎหมายระดับชาติยังออกมาเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นอะไรก็ตามเราจะต้องอาศัย พัฒนาการ ขอให้มันเกิดการกระทำเกิดขึ้นก็แล้วกัน คืออย่าเพิ่งคาดหวังอะไรกับมันมาก ขอให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เมื่อเข้านี้ดิฉันก็บอกเหมือนกันว่าอย่าคาดหวังว่ากฎหมายฉบับนี้ ถ้าเราทำออกมาแล้ว แล้วท่านคาดหวังมากๆเราก็กลุ้มใจเหมือนกัน แต่ขอบอกว่าเชื่อโดย ส่วนตัวว่ามันเกิดการเปลี่ยนแปลงแน่ๆ ดิฉันก็จะบอกเสมอว่าอย่าคาดหวังกับมันมากเกินไป คาดหวังได้แต่ว่าเราก็จะทำให้ดีที่สุด เพราะจริงๆแล้วผู้วิจยทุกท่านทราบดีถึงวัตถุประสงค์ของ โครงการว่าจะเกิดอะไรขึ้น นั่นก็คือเจ้าภาพจริงๆแล้วคือมูลนิธิ แล้วมูลนิธิเองก็มี คณะกรรมการกำกับ ซึ่งจะกำกับอยู่ ซึ่งตรงนั้นก็เป็นมนุษย์ทองคำฝั่งเพชรแล้วละที่จะมาดู มากำกับว่าเอาละ งานที่เราออกมาพอใจหรือไม่พอใจ ซึ่งก็อยู่ในกระบวนการอยู่ ทุกอย่างก็ ทุกท่านพูด ที่อาจารย์กชวรรณพูดก็คือว่าทุกคำแนะนำของท่านมีค่าทั้งสิ้น เพียงแต่ว่า การที่เราจะนำไปใส่ในงานวิจยของเรามันก็ต้องดูบริบทที่มันจะเป็นไปได้ด้วย อย่างที่ท่านพูด ว่า 20%ดีใหม่ ท่านอาจารย์กาญจนาก็บอกแล้วว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้ เพียงแต่ว่าสำหรับ คนเสียภาษีเราราคาญ ขี้เกียจมานั่งจิ้มอะไรมาก ก็เก็บไปแล้วไง20%จบไป นี่พูดเลยไม่ใช่

ในฐานะนักวิชาการ พูดในฐานะคนเสียภาษี เบื่อเหลือเกินมานั่งคำนวณ คำนวณผิด คำนวณถูก

เพราะฉะนั้นดิฉันจะเล่าให้ฟัง เป็นผู้ดำเนินรายการที่ขออนุญาตshare บ่นให้ฟัง มีอาจารย์ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งเกษียณไปแล้วเป็น ไม่ใช่เป็นอาจารย์สอนหนังสือโดยตรง หรือเหมือนท่านอาจารย์กาญจนาเป็นอย่างอื่นแล้วก็มาสอนหนังสือ มีคนเล่าให้ฟังว่าท่านก็คำนวณภาษีเอง ตัวดิฉันเองทุกวันนี้ก็คำนวณภาษีเอง คืออะไรสงสัยบ๊อบเสียมากไว้ก่อนแล้วสบายใจ คือเหมือนกับเป็นผู้บริจาคไปให้กรมสรรพากรเพราะเหมือนกับว่าก็ไม่ได้เข้ากระเป๋าใคร ให้หลงไป เหมือนทำบุญ ท่านเล่าให้ฟังว่าท่านไปเสียภาษีตอนท่านก็เกษียณแล้วแต่ท่านมีอย่างอื่นทำอยู่ ท่านก็เอาไปยื่นให้แก่เจ้าหน้าที่ อันนี้เรื่องจริงไม่มีใส่ไข่เลย เจ้าหน้าที่บอกว่าอ้อ จำท่านอาจารย์ได้ มาๆเดี๋ยวหนูบริการให้ ก็ตรวจ บอกว่าอาจารย์ขา อาจารย์คำนวณผิด หนูคำนวณให้ใหม่ เจ้าหน้าที่สรรพากรก็คำนวณให้ใหม่ รบกวนให้อาจารย์เซ็นอย่างเดียว ท่านก็เซ็นไป ก็โอเคคือจบ กลับบ้านมาไม่นาน มาเลย เบี้ยปรับเงินเพิ่มอะไรซักอย่างต้องไปเสียชำระเพิ่ม ท่านก็งั้น ก็ผมเชื่อคนของคุณ แต่ท่านเซ็นไม่ใช่หรือ คือไม่มีใครถ่ายวิดีโอไว้ เพราะว่าท่านได้ไปยื่นใหม่แล้วท่านก็เซ็นด้วยความที่คนที่บอกคือผู้รับเสียภาษีแล้วเราจะเชื่อคนอื่นได้อย่างไรถูกไหม ตัวเองบางทีให้ลูกศิษย์ซึ่งอยู่กรมสรรพากรช่วยดู อาจารย์ อาจารย์ต้องได้เงินคืนมากกว่านี้ เฮ้ย...checkให้แน่ๆ คือcheckแล้วcheckอีกแล้วก็ปรากฏว่าสรรพากรบอกผิด ปีนี้ ปี50 จริงๆไปขอคืนหมื่นกว่าบาท ไปเสียทุกอย่างถูกต้องหมด บอกอาจารย์ อาจารย์ได้เกือบสองหมื่นนะ อาจารย์ผิด คำนวณผิดบอกเหอ เขาคำนวณให้เสร็จ ยื่นใหม่เซ็นแล้วนะ ไม่แน่ใจโทรหาพี่พรทิพย์ บอกพี่ อาจารย์ผิด อ้าวเรียกกลับมาใหม่ คือทุกปีที่เสียภาษีโกลาหลอลหม่านไปหมดเพราะอะไร มันหักอันนั้นได้ อันนี้ไม่ได้ ถ้าหัก20%นะสบายใจ มีรายได้500,000เอาไปเลยแสนหนึ่ง มีรายได้ล้านหนึ่งเอาไปเลย200,000ขอให้มันจบก็แล้วกัน นี่คือมองจากผู้เสียภาษี

ความคิดเห็นจากผู้เข้าร่วมสัมมนา

คุณยุทธนา ศรีสวัสดิ์ จากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม

1. เนื่องจากว่าวิชาภาษีอากรนี้ ประมวลหลักก็คือประมวลรัษฎากร ซึ่งก็จะสังเกตเห็นว่าประมวลนี้จะไม่ค่อยมีความนิ่งสักเท่าไร จะมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขตลอดทุกปี เรียกว่าใครรับเป็นผู้พิมพ์นั้นก็แทบจะเจ๊งกันเลยทีเดียว บางเล่มผมก็เห็นมีโฆษณาเบียร์ข้างด้วย ผมก็ไม่รู้ทำไมเหมือนกันผมก็เลยมองว่าปัญหาที่เราควรจะแก้ไข ในเมื่อว่าเรามีความคิดที่จะแก้ไขประมวลรัษฎากรคือควรจะทำให้มันมีความนิ่งมากกว่าเดิมให้มากที่สุด เนื่องจากว่าผมก็ยอมรับว่าพระราชกฤษฎีกาก็เป็นส่วนสำคัญ เวลาประกาศหรือว่าคำสั่งอธิบดีหรือว่าอะไร เหล่านี้ออกมาก็เป็นส่วนสำคัญ เพียงแต่ว่าเราน่าจะสกัดหลักที่น่าจะนิ่งแล้ว แล้วก็แก้ แล้วก็ทำให้มันนิ่ง สกัดจุดให้มันนิ่ง ให้มันเป็นเรื่องเป็นราวให้ได้มากที่สุด

2. ผมคิดว่าเราน่าจะมีระบบออนไลน์หรืออะไรสักอย่าง ซึ่งผมไม่แน่ใจว่าตอนนี้มีละเอียดขนาดนั้นรึยังนะ คือกรอกไปเลยว่าเรามีทรัพย์สิน มีหนี้สินหรือว่ามีรายได้อะไร ยังไงเท่าไรบ้าง แล้วคำนวณปั๊บ เสร็จสรรพเลย ตอนนี้มีแล้วใช่ไหม แต่ว่าอยากจะทำให้มันเข้าถึงประชาชนได้ง่ายได้ไกลขึ้น อย่างเช่นในชนบทหรือว่าในบางที่ที่ประชาชนไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องของคอมพิวเตอร์ อันนี้เราก็ต้องยอมรับว่ายังมีความต่างกันอยู่ในส่วนนี้ ซึ่งถ้าหากว่าเราสามารถนำส่วนนี้ที่มันคืออยู่แล้วไปพัฒนาให้มันดีขึ้นหรือไปได้ไกลขึ้นกว่านี้ได้ก็น่าจะเป็นประโยชน์ เพราะว่าเมื่อมันง่ายขึ้น คนก็จะ“อ้อ...รู้แล้ว” ตรงนี้คือส่วนที่เรา เป็นหน้าที่ที่ประชาชน ชนชาวไทยนะ เราควรจะเสียภาษี” ในเมื่อการเสียภาษีไม่ได้ยาก เขาก็ไม่อยากจะหลบเลี่ยงในขณะที่บางคน เขาไม่รู้ว่าเขาจะต้องเสียภาษียังไงหรือว่าเสียภาษีทำไม เพราะว่าบางคนเขาไม่รู้จริงๆว่าทำไมต้องเสียภาษี เสียด้วยเหอ ในเมื่อเขายังมีรายได้เท่านี้เท่านี้ หรือว่าต้องนำเสนอหรือว่ามีแบบอะไรด้วยไหม ถ้าหากว่าเราสามารถประชาสัมพันธ์ในส่วนนี้ได้จะเป็นประโยชน์ในภาพรวม

ผศ.ดร. จิระศักดิ์ รอดจันทร์

1. เผอิญผมได้ทำThesisตอนปริญญาเอกที่ประเทศอังกฤษ มันเกี่ยวข้องกับเรื่องของการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายของประเทศอังกฤษในเวลาเดียวกัน ซึ่งในเวลานั้น ประเทศอังกฤษเขามีโครงการคล้ายๆกับแบบนี้ เขาเรียกว่า Tax Law Rewrite Project แต่ว่ารูปแบบของการปรับปรุงของเขาจะเป็นการปรับปรุงในส่วนที่เอากฎหมายมาเขียนใหม่โดยไม่ไปแตะสาระสำคัญของกฎหมาย

2. ลักษณะของเราหรือแบบสอบถามที่ 15 ข้อที่มา ผมก็แสดงความคิดเห็นไปข้อหนึ่ง ก็คือตรงนี้ถามหาว่าเราจะมีกรปรับทั้งตัวบทกฎหมาย ส่วนที่เป็นรูปแบบการเขียน ส่วนที่เป็นสาระของกฎหมายด้วย สำหรับในความเห็นของผมที่บอกว่าที่ท่านอาจารย์เชิญชวน บอกว่าบ่นไปได้ นั่น ในความเห็นของผม คิดว่าก่อนที่จะเราจะเข้าไปแก้ไขในส่วนที่เป็นสาระของกฎหมาย เราควรที่จะต้องมองว่าประมวลกฎหมายนี้มันมีจุดมุ่งหมายอะไร ที่เราบอกว่าเพื่อความ เป็นธรรม ความเป็นธรรมในที่นี้มันมองแค่ในแง่ความเป็นธรรมของ benefit principal หรือมองในแง่ของ ability principal ด้วย ซึ่งผมจะมองไปถึงหลักของ ถ้าเรามองตรงนี้แล้วมัน จะก่อให้เกิดความเป็นธรรมที่เรียกว่า acuity of taxation ซึ่งผมอาจจะมองไปถึงหลักของ acuity of income redistribution เข้าไปด้วย เพื่อที่จะลดความเหลื่อมล้ำของคนรวยกับคนจน ผมไม่แน่ใจว่าในส่วนของการแก้ไขมองแค่หลักของ acuity of taxation แค่นั้นรีเปลา คือในความเห็นของผม ก่อนที่จะแก้ไขในส่วนถ้อยคำหรือส่วนที่เป็นสาระก็ตาม ควรที่จะต้องมีการ ตั้งเป้าในส่วนที่ว่าเราจะมุ่งไปที่หลักการบรรลุดุติประสงค์ตรงนั้นหรือไม่ หลักการที่ผมมอง acuity นี้ก็คือมองไปถึง acuity of income redistribution

3. และส่วนหลักของความง่าย ผมขอเรียกความ efficiency of tax law แล้วกัน ผมว่าความมีประสิทธิภาพบางครั้งมันค่อนข้างที่จะขัดแย้งกับหลักความง่าย คือวันนี้ เผอิญ ผมเอาถ้อยคำของโปรเฟสเซอร์มอสส์ แอนด์วิลเลียม ซึ่งผมได้ศึกษามา เขาบอกว่าถ้าเรา ต้องการความเป็นธรรมกับความมีประสิทธิภาพ มันค่อนข้างจะขัดแย้งกัน ถ้าสมมติว่า ต้องการความเป็นธรรม ถ้าต้องการความง่ายหรือความมีประสิทธิภาพ มันจะลดความเป็น ธรรม เพราะว่ามันจะไม่ กฎหมายมันจะละเลยต่อความแตกต่างของบุคคล คือจะมองไม่ เห็นความแตกต่าง กฎหมายมันจะไม่ซับซ้อน มันจะง่าย แต่มันจะก่อให้เกิดความไม่เป็น ธรรม แต่แล้วต้องการมีความเป็นธรรมมาก มันจะก่อให้เกิดความซับซ้อน ซึ่งมันก็จะไม่เป็น ความง่ายอีก มันก็เลยมีความขัดแย้งกัน เราก็เลยไม่รู้ว่าจะหาจุดตรงไหนที่มันเขาเรียกว่า อาจจะต้องการ strike the balance ก่อให้เกิดความสมดุลกันระหว่างสองตัวนี้รีเปลา

4. กรณีนี้ถ้ามีการปรับปรุงในส่วนของเนื้อหาซึ่งมันไม่ใช่ปรับปรุงเฉพาะในถ้อยคำ นะ เมื่อมีการปรับปรุงในส่วนของเนื้อหา คนที่ทำการแก้มันไม่ใช่ตัวแทนของภาคประชาชน หรือที่ว่าตัวแทนของประชาชนในลักษณะสภา จำเป็นหรือไม่ว่า การปรับปรุงแก้ไขออก มาแล้วจำเป็นจะต้องส่งร่างตรงนี้ให้กับตัวแทนของรัฐสภาหรือรัฐสภาเป็นการอนุมัติอีกครั้งหนึ่ง

5. ประเด็นสุดท้ายก็คือ ที่เขียนโครงการนี้ว่าศึกษาและพัฒนาประมวลกฎหมาย รัชฎากร หลังจากที่ฟังท่านอาจารย์กาญจนาพูดแล้ว เราไม่ได้ปรับปรุงเฉพาะในส่วนของ กฎหมายแม่บทเท่านั้น ประมวลกฎหมายรัชฎากร เราอาจจะมีการกฎหมายลูก ซึ่งกฎหมายลูก มันคงจะเกินไปกว่ากฎหมายแม่บทไม่ได้ หรือในลักษณะทำนองนี้มันก็เลยน่าจะเห็นว่ามัน

น่าจะเขียนว่าเป็นลักษณะพัฒนาประมวลกฎหมายรัชฎาการและกฎหมายลำดับรองด้วย ในความเห็นของผม

6. ขอเรียนถามเรื่องอัตราภาษี ที่เขา fix ไว้ เงินได้บุคคลธรรมดา ก่อน เช่น fix ไว้ 5% 10% 20% 30% 37% เรื่องนี้มัน fix ไว้ตลอดเวลา ทำไมเขาไม่คิดถึงอัตราเงินเพื่อบ้าง ถ้าเผื่อว่าอัตราเงินเพื่อขึ้นเท่านี้ อัตราภาษีจะลดลงเท่านี้ เคยมีแนวความคิดในเรื่องนี้บ้างไหม ผมคิดว่ามันน่าจะดีพออัตราเงินเพื่อมันขึ้น อัตราภาษีน่าจะลดลง ไม่งั้นมันจะภาษีเป็น fix rate อยู่อย่างนี้มันคงจะไม่ถูก

ดร.สินชัย

1. ภาษีที่ไปเกี่ยวข้องกับภาษีโรงเรือน ภาษีเสียให้กับท้องถิ่นร้อยละ 12.5 ขึ้นแบบทุกปี โดยเอารายได้ของปีก่อนมาแจ้งในปีถัดไป ซึ่งต้องนี้เป็นจุดบอกเหตุให้ว่าเวลาสรรพากรเข้าไปประสานงานกับภาษีท้องถิ่นแล้ว คนที่ไปเสียภาษีโรงเรือนไม่เคยเสียตรงๆ หลอก เสียยอดออกมาต่องนั้น แล้วเอายอดตรงนั้นไปเสียสรรพากร ซึ่งจริงๆมันก็ทำให้รัฐขาดรายได้ในส่วนนั้นไป ลองประมาณดูได้เลยว่าเวลาเขาประเมินภาษีโรงเรือน เก็บมาร้อยเสียสักสามสิบ ห้าสิบนี้ก็เก่งหรรุหราแล้ว จะมีสักกี่รายที่เสียเต็มผมว่ามันเป็นไปได้หลอก แล้วก็รายี่ดูฐานตรงนั้นไปเสีย ในลักษณะภาษีที่ของตัวเองมันก็เลยเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะซัดๆกันอยู่ เพราะฉะนั้นถ้าจะมองควรจะมองให้มันครบกระบวนการความว่ามันจะต้องไปเกี่ยวข้องกับใคร เพราะว่าตัวภาษีโรงเรือนนี้มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

2. ภาษีธุรกิจในเรื่องของบุคคลธรรมดาในตัวกฎหมาย เรามองในเรื่องของคณะบุคคล ให้สิทธิของคณะบุคคล แต่ปรากฏว่าคณะบุคคลมันกลายเป็นช่องโหว่ ช่องว่างที่คนที่มีหัวในเรื่องที่ไม่ถูกต้อง ตรงไปตรงมาเอาไปเป็น tax planning เพื่อให้เสียภาษีย่ำฐาน ให้เสียได้ เก็บฐานได้หลายๆฐาน จนมีรายการที่เกิดขึ้นเมื่อ 2-3 ปีที่ผ่านมา มีคณะบุคคลเป็นร้อยละทำธุรกิจประเภทเดียวเพื่อเลี่ยงภาษี เรื่องตรงนี้ก็เป็นเรื่องที่อยู่ในกรมสรรพากรอยู่ เราสังเกตดูได้ จนมีแนวว่า ผมเห็นด้วยว่าถ้าจะตั้งเปลี่ยนคณะ ขอให้คนหนึ่งมีคณะได้ไม่เกินสามคณะ อันนี้จะดีมากเพราะมันจะทำให้ฐานเก็บภาษีได้มากขึ้น แต่มันก็ไม่ได้เป็นทางที่จะปิดได้ เพราะคนหนึ่งก็ระบุได้สาม ได้สามอีก แต่มันก็จะทำให้การกระทำนี้ทำได้ยากขึ้น เพราะคณะบุคคลมันกลายเป็น tax planning ในหลายๆจุด นี่ถ้าเกิดใครมีวิธีการในด้านนี้ก็ไปจดแล้วควรจะกำหนดให้ชัดว่าการจัดตั้งคณะบุคคลมีอาชีพหรือมีประเภทอะไรได้บ้างที่จดได้ อะไรที่จดไม่ได้ เพราะบางครั้งมันทำไม่ได้หลอก คณะบุคคล แต่ก็ยังฝืนทำ เพราะฉะนั้นถ้าออกแก้ไขตรงนี้ก็ควรจะแก้ไขในเรื่องของตัวอาชีพที่จะทำได้ ว่าอะไรที่จะจดได้บ้าง ในมาตรา 50 ที่มอบหมายให้คณะบุคคล นิติบุคคลหักภาษี ซึ่งก็โอเค ใน

สรรพากรมอบหมายให้บุคคลเหล่านี้ซึ่งเป็นคนจ่ายหักภาษีไว้ก่อน แต่เคยพบใหม่ว่าในเมื่อ กฎหมายมาตรา 50 บอกรับบุคคลหัก บอกรับนิติบุคคลหัก แต่ผมก็เห็นว่ามีแต่นิติบุคคล เท่านั้นที่ทำหน้าที่ได้ดี แต่บุคคลไม่เคยทำเลย เพราะว่าบุคคลส่วนใหญ่ เวลาจ่ายให้ลูกน้อง เป็นร้านค้าก็เสียภาษีเหมาอยู่แล้ว มันก็ไม่ตรงกัน ดังนั้นจะแก้ก็แก้ไปด้วย ไม่ต้องเอามายุ่ง วุ่นวาย เวลาคนไปอ่าน คนไปเรียนก็เรียนอย่างหนึ่ง แต่เวลาเอาไปปฏิบัติจริง ๆ ร้านค้าซึ่ง ต้องเป็นคนจ่าย คนงานอะไรต่างๆเขาก็ไม่ได้คำนึงถึงอยู่แล้ว เพราะบางที่เขาจะไปเสียภาษี เหมาตามมาตรา 40 (8) เพราะฉะนั้นตรงนี้อาจจะให้ดู หรือแม้แต่เรื่องข้อยกเว้นตามมาตรา 42 ซึ่งให้การยกเว้นมาเยอะแล้ว มันมากมายก่ายกองเหลือเกินในการยกเว้น น่าจะถึงเวลา ที่จะต้องกลับไปพิจารณาว่าตรงนั้นมันยังสมควรที่จะต้องปรับเปลี่ยนอะไรบ้าง

3. ในเรื่องของบุคคลธรรมดา ก็จะมีเรื่องต่างๆเหล่านี้อีกหลายๆประการ แม้แต่ ตัวที่เราลบ หรือการยื่นแบบของบุคคลธรรมดาที่ยื่นรวมกับ ยื่นรวมภาษีระหว่างสามีกับ ภรรยา รวมยื่นกับแยกคำนวณ ทั้งๆที่เขามีความเป็นสามีภรรยาอยู่ในปีเดียวกัน แต่วิธีการ คิด คัดรวมก็ได้ คิดแยกคำนวณก็ได้ แต่รู้ใหม่ว่าถ้าคนไม่รู้จักจริงๆมันมีข้อปลีกย่อยที่แตกต่าง ถ้าวินิจฉัย ปรากฏว่าฐานในเรื่องของตัวภาษีมันไม่ได้ฐานเป็น 2 ฐานมันใช้ฐานเดียว แต่ ปรากฏว่าถ้าเกิดรวมแต่แยกคำนวณ ปรากฏว่าได้ 2 ฐาน อันนี้ก็คือลักษณะที่มันมีความ เป็นธรรมอย่างก็ไม่ใช่เหมือนกัน บอกถ้าเกิดคุณรวมยื่น คุณมีฐานเดียวคือเริ่มจากแสน แรกที่คุณได้สิทธิ์ แต่ถ้าเกิดคุณแยกคำนวณซะ คุณได้ 2 ฐาน อันนี้คือความแตกต่าง ซึ่ง ถ้าเกิดคนไม่ได้ดูอย่างชัดเจนมันกลายเป็นเรื่องที่ยังไม่ตรงไป ทั้งๆที่มันก็คือแบบเดียวกันนั้น แหละ แต่วิธีการจะทำ วิธีการยื่นแบบมันแตกต่างกัน มันก็เลยมีภาพที่แตกต่าง อันนั้นคือ เรื่องของบุคคลธรรมดา

4. เรื่องของนิติบุคคลบ้าง ไหนๆให้โอกาสผมแล้ว ผมก็ขอป่นต่อ ในเรื่องของ มาตรา 65 ทวิ กับ 65 ตรี ถ้าเราดูมันมีข้อความที่ว่า “รายจ่ายต้องห้ามตามมาตรา 65” ซึ่ง มาตรา 65 เราใช้บังคับสำหรับตัวนิติบุคคล และนิติบุคคลก็ถูกพระราชบัญญัติการบัญชีให้ทำ บัญชีปีตามพ.ศ.2543บังคับเอาไว้ ซึ่งเขาก็ต้องทำตามหลักการบัญชี แต่หลักการบัญชีกับหลัก ภาษีมันแตกต่างกัน มันมีหลายเรื่องหลายประการที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง อย่างที่ท่าน อาจารย์กาญจนาบอกในเรื่องของเขาซึ่งนี่แตกต่างกันชัดเจน ในเรื่องของตัวรถยนต์นั้นก็ดี ใน วิธีการคิดค่าเสื่อมตามพระราชกฤษฎีกา 145 ทางบัญชีบอกว่าต้องคิดจากราคาที่เป็นราคา ยุติธรรม แต่ทางภาษีบอกไม่ใช่ คุณต้องเอาราคาเข้าซื้อแล้วค่อยคิดค่าเสื่อม อันนั้นคือ ความแตกต่างกันระหว่าง 2 ระบบ นักบัญชีที่ดีที่เรียนบัญชีมา เวลาเรียนบัญชีจบปริญญาตรี มากก็ทำบัญชีนั้นแหละ จบมาก็รู้หลักการ แต่เวลาเข้ามาอยู่ในระบบการปฏิบัติงานจริง ปรากฏว่าไปตามสรรพากรหมด แต่ไม่เคยตามบัญชีหรอก เพราะว่าทางภาษีมันจะมี บทลงโทษมากกว่าในเรื่องของการเสียภาษี มีให้คุณให้โทษกับองค์กร ซึ่งก็จะมาเล่นงานตัว

เขาเอง ซึ่งเขาเป็นผู้ทำบัญชีอันนี้คือลักษณะ อะไรที่จะได้หรือไม่ได้ก็ควรจะบอกให้มันชัด ไม่ควรที่จะไปก้ำกึ่งกันแล้วก็ไปบอกว่า โอเค ถ้าเกิดคุณอยากจะรู้ชัด คุณส่งข้อหาหรือมาทำไมต้องไปทำอย่างนั้นให้มันเสียเวลา อันนี้คือสิ่งที่เป็นข้อหาหรือ ตรงนี้ถามว่ากรมเขารู้แล้วว่าเรื่องอะไรที่หาหรือมาก คุณไปตีความแล้วก็เอาข้อหาหรือตรงนั้นมาแปลง มาเขียนให้มันชัดซะว่าจะทำอย่างไร ข้อหาหรือมันมีหมด แล้วเดี๋ยวนี้มันไม่ใช่เฉพาะตัวของฝ่ายกฎหมายของสรรพากรเป็นนอกคำวินิจฉัย ข้อหาหรือนั้น บางครั้งสรรพากรภาคก็ออกด้วย มันมีหลายหน่วยงานและการตีความก็ต่างกัน ก็คงจะต้องมีคณะเข้าไปดูข้อหาหรืออะไรที่มันถูกหาหรือบ่อยๆ ตรงนี้ผมว่ามันจะมีส่วนช่วยให้กับโครงการนี้เข้าไปศึกษาจากคำหาหรือต่างๆที่ออกมาอยู่บ่อยๆเหล่านี้ เอามาแกะซะ เขียนให้มันชัด หรือออกมาให้มันเป็นแนวทางการปฏิบัติต่อไปก็ต้อง ชี้ดำก็ต้องเป็นดำ ชี้ขาวก็ต้องเป็นขาว ไม่ใช่เป็นเทาๆ เราคงไม่ใช่เป็นนักการเมืองที่ซอบสีเทา มันต้องเปลี่ยน ขาวก็ขาว ดำก็ดำ ว่ากันไปให้มันชัดซะอันนั้นคือเรื่องของนิติบุคคล มีตัวตรงนี้หลายๆจุดที่เห็น แต่ตัวที่ยุงยากแล้วก็เป็นตัวภาษีที่ทางสรรพากรใช้กันมากๆ ก็คือตัวภาษีมูลค่าเพิ่ม ก่อนที่จะไปภาษีมูลค่าเพิ่ม กลับมานิดหนึ่งที่ภาษีนิติบุคคล ถ้าสรรพากรได้ยื่น สรรพากรก็คงจะรู้ว่านักบัญชีที่เขาบันทึกกันมาก บ่นในเรื่องอะไร เวลาเรายื่นงบการเงินไปในบางครั้งสรรพากรไม่มองหรือโดยเฉพาะต่างจังหวัด จะมีหน่วยงานสรรพากรที่คอยเรียกผู้ประกอบการมาว่าคุณไปทำบัญชีมาแล้วกัน ฉันขอให้คุณเสียภาษีเท่านี้แล้วตกลงบัญชีจะทำไปเพื่ออะไร ใอันนโยบาย ผมคิดว่าคงไม่ใช่ในนโยบายของกรมหรือ กรมเพียงแต่ให้เป้าไป แต่เป้ามันไม่ได้ เจ้าหน้าที่ก็ต้องเดือดร้อน ก็ต้องใช้วิธีแบบนี้ ใ่วิธีการแบบนี้มันเป็นวิธีการที่ถูกต้องรีเปลา ผู้ใหญ่ก็บอกว่ามันไม่ถูกต้อง แต่มันก็ไม่ได้แก้ไข มันจะทำไมถึงจะแก้ไขเหล่านี้ได้ นักบัญชีเขาจะได้สบายใจ คนปฏิบัติเขาจะได้สบายใจ โอเค ฉันมีหลัก ใ้อหลักสองหลักนี้เมื่อมันใช้ได้ถูกต้องแล้ว คุณก็ไม่ต้องมาสนใจฉัน แต่มันไม่ใช่ถ้าเกิดใช้หลักแล้วปรากฏว่าไม่มาภาษีเสีย เจ้าหน้าที่เล่นงาน เป้าไม่ได้ ตรงนี้มันเป็นปัญหาของเรื่องของการทำบัญชีกับสรรพากร แล้วบอกว่าคุณทำบัญชีไม่ได้มาตรฐาน มันยาก มันยากมากๆ เพราะว่าทุกอย่างมันเดินไปตามระบบของมันที่จะต้องเสียภาษี

5. เรื่องของภาษีมูลค่าเพิ่ม จุดสำคัญที่สำคัญที่สุดก็คือเรื่องของใบกำกับภาษี ซึ่งเป็นตัวที่จะต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม แต่ใบกำกับนี้มันมีข้อยกเว้น ตามประกาศฉบับหนึ่งทีไปยกเว้น ถ้าผมจำไม่ผิดก็น่าจะเป็นการยกเว้นตามมาตรา 82/5 หรือยังไง ที่อยากจะให้ไปดู เพราะว่าตัวประกาศของสรรพากรฉบับที่ น่าจะเป็น42รีเปลาไม่ทราบ ว่าประกาศตัวนี้มันมีข้อยกเว้นของใบกำกับที่ไม่ให้ใช้ต้องออกมาให้ชัด เมื่อไม่ให้ใช้ เขาใช้สิทธิแล้วก็ต้องบอกเขาเลยว่าคุณใช้สิทธิยื่นภาษีมูลค่าเพิ่มไม่ได้ แต่คุณใช้สิทธิไปหักค่าใช้จ่ายได้รีเปลา ไม่ต้องให้เขาไปตีความกันอีก ทำไมต้องให้เขาไปตีความว่าใช้ ไปห้ามเขาแล้วก็บางอย่างก็ห้ามไม่ให้ใช้เป็นรายจ่าย บางอย่างก็ใช้ได้ อันนี้เขาก็ต้องไปเสียเวลา เอาให้เขาเอาสมองไปใช้อย่างอื่นดีกว่ามั้ง ในเมื่อเขาก็อยากจะเสียภาษีอยู่แล้ว ทำไมต้องให้เขามา ต้องมาทูลทูลราย

วุ่นวายกับเรื่องพวกนี้ก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน เรื่องบางเรื่องมันสามารถทำให้มันชัด พอโยงโยไปในเรื่องตรงนี้ ตัวใบกำกับนี้ถ้าอยากแถมจะออกรางวัลซึ่งโชคว่าบุคคลธรรมดาถ้าเกิดมีใบกำกับส่งไปชิงโชคได้ ผมว่าถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆนะ คุณไม่ต้องออกใ้อารางวัลชิงโชคหรอก คุณบอกให้บุคคลธรรมดาเก็บใบกำกับไว้ทั้งปี เพราะคุณเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม คุณเป็น end user เป็น customer คนสุดท้ายต้องเสียภาษีแล้ว คุณเสียเท่าไรคุณคืนกลับดีกว่า เก็บใบกำกับแล้วมันจะเกิดก่อนเสียให้บุคคลธรรมดาขอใบกำกับทุกครั้ง ไม่อย่างนั้นใบกำกับมันไม่ได้ถูกใช้ไง มันก็กลายเป็นช่องโหว่เป็นความเสี่ยงของธุรกิจที่ทำการค้ากับบุคคลธรรมดา มีการต่อรองด้วย เอาใบกำกับใหม่ ถ้าเอาใบกำกับเสียอีกเจ็ด ถ้าไม่เอาใบกำกับไม่ต้องเสียแล้วคนเขาจะเอาไปทำไม เขาก็ไม่ต้องเสีย มันก็เลยกลายเป็นช่องทางกันแบบนี้ แต่ถ้าเกิดเราบอกว่าต่อไปนี้คุณเก็บใบกำกับไว้นะ ปีหนึ่งมีแจ๊คพ็อตแจกให้ อาจจะเป็นการส่วนลดในตรงนั้นก็ได้อีก ถ้าเกิดคุณมีเพดานหาร คุณยังมี Progressive rate เสียภาษีได้ และไอ้ตัว 7% ที่คุณเสียไปนี่เราตีความว่าคุณได้ใช้ไปเท่าไร คุณน่าจะคืนกลับเขามาบ้าง หรือเอาไปลดหย่อนก็ได้ ตรงจุดนี้ผมว่ามันก็จะทำให้ก่อให้เกิดนิสัยการขอใบกำกับของบุคคลธรรมดา ความเสี่ยงมันก็จะลดน้อยลงไป หรือมองในอีกแง่หนึ่ง นิติบุคคลใดที่การจ่ายหรือการขายขายในเชิงของไม่ว่าจะเป็นการรูดการ์ดก็ดี การเครดิตก็ดี ให้เขาฝึกตรงนั้น มีเบิกแบงก์อยู่ตลอดเวลา มันก็จะทำให้ช่องทางของช่องโหว่ในเรื่องของตรงนี้ลดน้อยลงไป เพราะว่ามันจะต้องผ่านธนาคาร ผ่านเครดิต ผ่าน line ต่างๆ เหล่านี้ ซึ่งมันเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างจะดีต่างจังหวัดคุณจะได้สังเกตได้เลย ไปดูบบัญชีเล็กๆ เงินสดตลอด มันเป็นไปไ้แต่หรือธุรกิจบางที่ซื้อมอเตอร์ไซค์สามหมื่นสี่หมื่น บางคนทำ leasing เข้าซื้อมอเตอร์ไซค์ แต่ไม่เคยเปิดบัญชีธนาคารเลย มันเป็นไปไ้ได้รีเปล่า หลักความจริงมันสะท้อนมันเป็นไปไม่ได้ ตรงนี้ก็อยากจะฝากว่าถ้ามันเป็นไปไ้ได้ควรจะดูเรื่องพวกนี้ให้มันสอดคล้องกัน แต่ผมเห็นด้วยกับท่าน ดร.สุเมธนะครับที่บอกในเรื่องของอากร ถ้ามันจะยกเลิกก็สมควรยกเลิก แต่ว่าถ้าจะยกเลิกแล้วกลัวว่าจะรายได้ 6,000 กว่าล้านนั้นไม่ได้ คุณก็หามาตรการอย่างอื่นมาเก็บไปเลย ไม่ต้องปิดแล้วอากงอากร ให้มันบวกลงไปอยู่ในไหนซะเลย มันก็จะง่ายขึ้น ทำอะไรให้มันง่ายแล้วมันก็จะไม่ยากอีกต่อไปอย่างที่โครงการนี้ต้องการ ผมขอปนแค่นี้ก่อน

คุณธานี

1. ตามที่ท่านบอกว่าเสียภาษีแยกกับรวมนี่นะ ตามหลักของสรรพากรแล้วนะ จะแยกจะรวมผลสุดท้ายต้องเท่ากัน ไม่มีทางเปลี่ยนไ้ ส่วนนิติบุคคลที่ผมประสบมานี่นะคือว่าทำไมถึงหลักบัญชีบอกอย่างนี้ หลักภาษีเป็นอย่างนี้ ทำไมคนต้องหันมาใช้หลักสรรพากร อย่างยกตัวอย่างค่าเสื่อม ค่าเสื่อมของทรัพย์สินอื่นๆทั่วไป สรรพากรบอก 20% แต่หลักบัญชีบางทีบอกว่า ทรัพย์สินอันนี้น่าจะดี 10% เท่านั้น แต่คราวนี้ ถ้าแบบตี 20 เสียค่าใช้จ่ายมากแล้วถูกต้องตามประมวลรัษฎากร ภาษีก็เสียน้อย ตอนนั้นมันก็เข้าหลัก cash

flow คุณจะเอาcash flowมาก cash flowน้อย เจ้าของเขาก็บอกว่า อ้าว เอาcash flow มากๆสิ อ้าว ถ้าอย่างนั้นมันก็ต้องไปยึดหลักนี้ แต่ว่าถ้าทำแล้วจะจะไปลง งบจ.50 ทำไม่ได้ สรรพากรไม่ยอม มันเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นมันก็ต้องอาศัยหลักภาษีอากรเข้ามาช่วยด้วย มันเป็นอย่างนี้ครับ ตอนนี้จะทำยังไงถึงจะให้ว่า หลักบัญชีก็โอเค ประมวลรัษฎากรก็โอเค อันนี้มันต้องไปคิดกันดู มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆที่จะมาคุยแค่นี้

2. ส่วนการเช่าสังหาริมทรัพย์นี่นะ ที่จริงมันก็เป็นอย่างนี้กันนะ ผมไปอยู่ขอนแก่น ไปปีแรกเขาจะให้ผมสอบบัญชี พอผมมาดูๆ เขาก็มาสั่ง เจ้าของก็มาสั่ง บอกว่า “นี่เอากำไรเท่านี้ เอาขาดทุนเท่านี้” ผมบอก “ไปๆๆ ผมไม่สอบ” แล้วผมไม่สอบมา20 กว่าปี ผมอยู่ขอนแก่นผมไม่สอบเลย จนกระทั่งเป็นประธานสาขาสมาคมนักบัญชี จนอาจารย์ที่อยู่โคราชไปบอกผม ไม่ใช่อาจารย์คงเดช ไปบอกว่า “นี่คุณเป็นประธานแล้วคุณไม่รับสอบ ไอ้พวกทำบัญชีมาค่าคุณอยู่ที่นี่ คุณไม่ได้ยิน” บอก “ได้ยินครับ ผมไม่อยากจะสอบ” “ไม่สอบได้ยังไง นี่เขาจำกัด 300 ไม่มีคนสอบ ช่วยเขาหน่อย” เอ้า...พอช่วยหน่อย ผมก็ผ่อนๆๆๆไป จนเดี๋ยวนี้เหลือแต่พวกที่รู้จักกันบอกคุณช่วยคงไว้หน่อย ผมเลยบอกว่าจริงๆไม่อยากจะสอบ เพราะอะไร เพราะพวกเจ้าของมาสั่ง เอากำไรเท่านี้ เอาขาดทุนเท่านี้ แล้วทีนี้กับบัญชีจะทำยังไง แล้วต่อไปทำอย่างนั้น จะทำยังไง ก็ไม่ต้องสอบกันแล้ว ตอนที่เขาบอกช่วยๆหน่อย ช่วยปีแรกแล้ว ปีสอง ปีสามไม่รู้ คนไหนอยากได้เอาไปให้หมด ผมก็ไม่เอา มันเป็นอย่างนี้

3. เรื่องหนี้ภาษีกันนี้ เรียกว่าหนี้แล้วกันนะ อย่างว่าหลักเสียงเลย หลบหลีกนี้มันไม่โดนบังคับ แต่ถ้าหลักเสียงมันโดนบังคับ ผมก็เป็นอาจารย์สอนภาษีให้ที่มข.โนน ที่ขอนแก่น ผมก็ต้องสอนบอกว่า ตอนนี้อาจทำบางที่มันก็ต้องดูสองฝ่าย ถ้าจะให้เขาเสียภาษีเต็ม เขาก็สู้กับกิจการอื่นไม่ได้ นี่คือปัญหาว่าเขาก็อยากเสียภาษี แต่เสียแล้วเขาสู้กิจการอื่นไม่ได้ทำยังไง สรรพากรไม่มี สรรพากรอยู่ต่างจังหวัดนี่ก็มีแต่จะไปขอเพิ่มๆ นี่มันก็ต้องแก้ไข คือทุกระบบมันก็ต้องแก้ไขไปพร้อมๆกัน คือว่าถ้าจะมานั่งบ่นกันอย่างนี้มันไม่ได้ประโยชน์หรอกคือว่าถ้าทำไปนี่ทำยังไงถึงจะไม่ให้เสียภาษี ถ้าอย่างบุคคลธรรมดา ถ้าอย่างเราได้Vat ใบเสร็จรับเงินมาแล้วได้หักค่าใช้จ่ายมาอย่างเราพูดกันเมื่อเช้า มีสิทธิมาหักค่าใช้จ่าย ทุกคนก็จะพยายามขอใบเสร็จ แต่ไม่รู้ใบเสร็จปลอมหรือไม่ปลอมว่ากันอีกเรื่องหนึ่ง เพราะมันมีหลายอย่างเหลือเกิน ถ้าจะพูดกันไปมันมีอีกเยอะ ก็ผมแค่นี้ ให้คุณไปโรจน์เสริม

คุณไพโรจน์

1. ภาษีคุณขอมา ฟังคุณธานีพูดไปพูดมาภาษีคุณขอมาก็ใกล้เคียงดีเหมือนกัน ผมว่าตอนนี้ต้องคำนึงถึง ผมฝากวิทยากรทุกท่านว่าเราจะแก้ปัญหา แก้อาชีพ แก้อะไรต่างๆ

ทุกระบบขึ้นมา แต่ทั้งหมดจะแห่อยู่ภาวี่คุณขอมา แล้วจะเป็นภาวี่ที่เป็นธรรมที่สุด เพราะเกิดจากการตกลงทั้ง 2 ฝ่าย ฝ่ายผู้เก็บภาวี่ ฝ่ายผู้เสียภาวี่ ผู้เสียกับผู้รับภาวี่ เพราะฉะนั้นเราจะทำยังไงที่จะให้ตรงนี้ว่าเราจะแก้ให้รายการภาวี่คุณขอมาเหมือนกับว่าเป็นตัวมาร พวกเราก็ช่วยเหมือนกัน เพราะอะไรที่จะต้องช่วย ช่วยที่ว่าต้องป้องกันสิทธิของพวกเขา เพราะว่ามันแรงมากนะ บ๊อบบี้โดนถอนใบอนุญาต แล้วลงบัญชีไม่ลงเงินสดหรือไม่ลงธนาคาร ถอนไม่ยากแล้วนะ กฎหมายแรงมาก แล้วพวกอย่างอาจารย์นี่ ในรุ่นอาจารย์นี่ถึงทุกวันนี้ แม้กระทั่งศาสตราจารย์ถอนมาเป็นที่ปรึกษาหมด อย่างอาจารย์กาญจนาก็ทราบดี เพราะไม่มีใครกล้าเสี่ยงเลย แต่แพ้เรื่องคุณขอมา อยู่ยงคงกระพัน เพราะฉะนั้นยังงี้ก็ตาม

2. มีเรื่องซิงโซคซิงโซคอะไรต่างๆของอาจารย์กาญจนานี้ละ ผมว่าถ้าจะเป็นไปได้ ก่อนที่จะจะเป็นภาวี่ที่เป็นธรรม ผมว่าสรรพากรนี่ควรจะตั้งเป็นบ่อนคาสีโนให้ก่อน แล้วจะรู้ว่าอะไรคืออะไร เป็นธรรมไม่เป็นธรรม แล้วค่อยมาออกกฎหมายที่ว่านี่ขึ้นมา แล้วก็เอานักบัญชีมาช่วยไล่อีกทีหนึ่ง เพราะผู้สอบบัญชีเขาไม่กล้ามาเสี่ยง เขาCPA เขาไม่กล้ามาเสี่ยง ลักษณะนั้น อย่างที่เองก็ยังเป็นเรื่องภาวี่ไปตามกฎหมาย กฎหมายว่าไงว่าตาม แต่CPAนี่มันไม่ได้ว่าฐานะความเป็นจริงนี้เป็นยังไงบ้าง ลักษณะนั้น ก็เลยอยากฝากข้อคิดเห็นไว้ นิดหนึ่งว่าexpandเราก็อยากได้ บัญชีเราก็ช่วยได้เยอะ แต่ยังไงก็ตามขอให้ท่านฝ่ายกฎหมายที่ซึ่งดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมต่างๆ เป่าบู้บู้เงินว่าจะช่วยชี้ขาดตรงนี้หน่อยว่ายังไง ถ้าเรารักษากฎเกณฑ์ที่ดี ให้อาจารย์คุณขอมา รัฐยอมทำหน้าที่เป็นเจ้าของบ่อนคาสีโน กล้าได้ กล้าเสีย ได้ก็ได้อ เสียก็เสีย ไม่ใช่ว่าอะไรก็ตามอันไหนเสียแก้กฎหมาย อันไหนได้ปล่อยมันไป อย่างที่เมื่อที่อาจารย์กาญจนาก็ได้คุยในบางแห่งแล้วว่า ที่ว่าอัตราดอกเบี้ย ผมเพิ่งเข้าใจวันก่อนนี่นะว่าอัตราดอกเบี้ย 18% 1.75ต่อเดือน ผมก็เพิ่งเข้าใจ อาจารย์อธิบายมาก็เข้าใจ เหมือนกันลักษณะนี้ ประเด็นที่ชัดๆก็เหมือนบ่อนคาสีโนเหมือนกัน โอเค ฝากเป็นข้อคิดเห็นว่าอาจารย์คำนึงถึงตรงนี้หน่อย เราจะได้อย่างหนึ่งเสียอย่างหนึ่ง แต่ในใจของผมผมว่าตรงไปตรงมาเลย ได้ก็ได้อ ไม่ได้ก็ไม่ได้ เสียก็เสีย ไม่เสียก็ไม่เสีย ภาวี่ไม่ได้ก็เอาที่อื่นที่เป็นธรรม มีเยอะแยะ เราจะเก็บที่อื่นได้อีกเยอะแยะ เรามัวแต่มาหุยมหิมกับเนี้ย แล้วก็พุดง่ายๆเมื่อก็พุดแล้วว่าจะมาเอากับ มาถอนขนห่าน ไม่ได้ อู้หู เด็ๆ คนงานเราแต่ละคนก็โดน รับเงินเดือนอะไรต่างๆก็โดนภาวี่หมดละ ให้อคนที่ก็ไอ้โหรวยมหาศาลไม่เสียสักแดงหนึ่ง เพราะฉะนั้นเราคงไว้ซึ่งยุติธรรม ยุติธรรมเป่าบู้บู้เงินนิดหน่อย ผมฝากไว้ข้อคิดเห็นอันนี้ ขอบคุณครับ

คุณกชวรรณ ไชยบุตร จากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยEastern Asia

1. โครงสร้างของการจัดเก็บภาษีทั้งระบบได้ซึ่งถ้าเราดูจากแบบสอบถามความคิดเห็นที่ทางคณะผู้จัดทำได้แจกให้ ถ้าเกิดเรามองในภาพรวม ประเด็นทั้ง15ประเด็นที่พูดมา ดิจนนั้นนับดูน่าจะ 12 - 13 ประเด็นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแก้ไขและการหาแนวทางในเรื่องเกี่ยวกับเนื้อหาว่ามันควรจะมีความอย่างไรในแนวทางที่ดี ไม่ใช่เป็นเพียงแค่การมาดูว่าถ้อยคำหรือถ้อยความในตัวบทนั้นเหมาะสมถูกต้องเพียงไรซึ่งตรงนี้ดิฉันมองว่าการพูดถึงปัญหาในเรื่องของภาษี คือจริงๆแล้วต้องมองว่ามันเป็นเรื่องที่สำคัญมากและเป็นหัวใจสำคัญในการบริหารประเทศเลย เพราะเป็นเรื่องการเงินของรัฐ เหมือนในบ้านเรา แนนอนว่าเรื่องการเงินเป็นเรื่องที่สำคัญสุดๆ เพราะฉะนั้นโครงสร้างภาษีจึงเป็นอาวุธที่สำคัญมาก ๆ ของรัฐที่จะออกแบบโครงสร้างยังไง จัดวางโครงสร้างของสังคมอย่างไร ซึ่งถ้าเราละเลยที่จะพูดถึงสิ่งต่างๆเหล่านี้ มันก็จะถูก กฎหมายภาษีจะถูกออกมามีลักษณะแบบนี้อะคะ คือเป็นประเด็นที่หนึ่งควรจะแก้ยังไง ประเด็นที่สองควรจะแก้ยังไง แต่ได้มีการมองถึงภาพรวม

ซึ่งดิฉันอยากจะตั้งข้อสังเกตนิดหนึ่งว่า รศ.ทชชมัย ฤกษ์สุด ได้บอกว่าแต่ละประเด็นมีเรียกได้ว่าแต่ละประเด็นมีมนุษย์ทองคำที่จะมาเป็นเจ้าภาพอยู่แล้วในการที่จะมาดูแลตรงนี้ ดิฉันมั่นใจว่าตัวดิฉันเองหรือว่าแม้กระทั่งหลายท่านที่เข้าร่วมอยู่ตรงนี้อาจจะไม่มีความสามารถเชิงTechniqueที่จะสู่มนุษย์ทองคำที่จะเข้ามาเป็นเจ้าภาพได้ แต่ดิฉันมั่นใจว่าหลายท่านในที่นี้สามารถที่จะระดมความคิดเห็นในเรื่องที่เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษีว่ามันควรจะเกิดขึ้นอย่างไรในแนวทางที่เป็นธรรมให้กับสังคมนี้ ให้มันบรรลุเป้าหมายของภาษีที่มีขึ้นมาเพื่อที่จะลดช่องว่างของสังคม

2. โครงการนี้มันไม่ควรที่จะเป็นเพียงแค่อำนาจประมุขรัฐฎาการมาตกแต่งให้สวยงามแต่เนื้อหายังคงเดิม เพราะมันจะไม่มีประโยชน์อะไรเลยและรู้สึกมันอาจจะเสียแรงเปล่า ซึ่งถ้าเรามอง สามารถหยิบยกประเด็นเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นวาระแห่งชาติได้ และสามารถที่จะร่วมกันมองระบบภาษีทั้งโครงสร้างด้วยกันไปอย่างเป็นระบบ ซึ่งมันไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องแก้ทุกส่วน แก่บางส่วนแต่เริ่มจากการมองทั้งโครงสร้าง มันก็จะทำให้การซับซ้อนมันลดน้อยลง เพราะจะมีการgrouping ในขณะเดียวกันก็จะลดการกระจุกกระจาย และในขณะเดียวกันซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมากก็คือมันสามารถที่จะสร้างสำนักสาธารณะของพลเมืองที่จะเข้าใจว่าตัวเองนี้มีการเสียภาษีทุกวันนะ ซึ่งตรงนี้นำไปสู่สิ่งที่เป็นเป้าหมายสำคัญทางการเมืองเลยก็คือว่าลดปัญหาคอร์รัปชั่น

เพราะเนื่องจากว่าพอดีดิฉันได้ไปปฏิบัติงานภาคสนามมาเกี่ยวกับการเลือกตั้งท้องถิ่น มีการนำเอาบัญชีมาแบเลยว่าคุณบริหารคนนี้ใช้เงินแบบนี้ ผู้บริหารอีกคนหนึ่งชื่อเสาไฟต้นเดียวกัน ชื่อเสาไฟแบบเดียวกัน spec เหมือนกันแต่ ราคาต่างกัน500,000บาท เสาไฟต้นเดียวกันนะ แต่ชาวบ้านบอกว่าเออ...ต่างกันเยอะนะ แต่แล้วไงอะ ไม่เห็นเกี่ยวกับเงินเลยก็เงินของเทศบาล และชาวบ้านก็ยังยินดีที่จะรับเงินที่ชื่อเสียงหัวละ 1,500 - 2,000 อยู่

ในขณะที่ผู้บริหารโง่งไปเยอะ เพราะสิ่งต่างๆเหล่านี้มันไม่ได้เกิดจิตสำนึกร่วมกันว่าเฮ้ย...เราเสียหายอย่างไร

3. ประเด็นของเนื้อหา ดิฉันอยากที่จะสะท้อนก็คือว่า ตัวการพัฒนาที่เราไม่ควรดูแค่ระบบของการจัดเก็บเท่านั้น ควรที่จะมองเลยไปถึงว่าหน่วยงานใดควรที่จะใช้ประโยชน์จากภาษีใดบ้าง ซึ่งมันจะไปเกี่ยวโยงกับเรื่องของการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ในเรื่องของการจัดเก็บภาษีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างๆซึ่งกำลังจะมีเรื่องของการกระจายอำนาจเข้ามา อันนี้เป็นสิ่งที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่งก็คือว่าปัญหาที่มันเกิดขึ้นเลยในทางปฏิบัติก็คือว่า ในทางปฏิบัติร้านค้าหลายๆร้านค้า โดยเฉพาะร้านวัสดุก่อสร้างจะเกิดปัญหามาก และในต่างจังหวัดที่เป็นจังหวัดเล็กๆมีระบบเศรษฐกิจไม่หมุนเวียนสักเท่าไร มันจะเกิดระบบของการที่ผู้ค้า ร้านค้าประเภทเดียวกันจะกึ่งๆว่าคล้ายๆกับตกลงกันว่าเราจะทำบัญชีแบบนี้ เพื่อที่จะเอาไปยื่นสรรพากรแบบนี้ ทั้งๆที่จริงๆแล้วมันไม่ถูกต้องตามหลักการบัญชี เนื่องจากว่าที่บ้านเป็นร้านขายวัสดุก่อสร้าง คุณแม่ก็เป็นนักกฎหมายกับนักบัญชีด้วย มีกฎหมายอะไรออกมาใหม่ทำถูกต้องแต่ตามกฎหมายเลย พอไปยื่นสรรพากรก็เกิดปัญหาสรรพากรบอกว่า “ผมยังไม่แน่ใจว่าตรงนี้จะยังไง” แล้วก็ไปนั่งเถียงกับสรรพากรนานมากเป็นเดือนๆ ปัญหาออกมาก็คือว่าร้านค้าอื่นกลับมาด่าใหญ่เลยว่าเราทำให้เกิดปัญหาเกิดขึ้นเพราะเขาจะต้องเสียภาษีมากขึ้น กลายเป็นว่าเราไปกระตุกต่อมให้สรรพากรมากขึ้นแล้วก็มาประเมินภาษีใหม่ มันจึงเกิดระบบนี้ขึ้นมาซึ่งเป็นปัญหาในทางปฏิบัติในการจัดเก็บภาษี

4. ภาษีบางตัวที่ยังคงมีอยู่มันน่าจะสมควรจะเอามาดูกันใหม่ว่ามันสมควรจะมีต่อไปหรือไม่ เพราะถ้าเกิดมันเพียงแค่นี้ แต่มันไม่ได้ตอบโจทย์ของสังคมว่ามีเพื่ออะไร แล้วก่อให้เกิดประโยชน์ใดเกิดขึ้น มันจึงควรที่จะต้องดู ยกตัวอย่างอย่างเช่น Vat ไม่ว่าจะคนรวยหรือคนจนมีเงินเดือนแค่ตามค่าแรงขั้นต่ำ หรือในขณะที่มีเงินเดือนเดือนละ1ล้านบาท ชื่อน้ำขวดหนึ่งเสียภาษีเท่ากัน ตัวVatนี้ตอบโจทย์อะไรนอกจากการเพียงแต่ทำให้รัฐได้เงินมากขึ้น ตรงนี้ก็คือเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญดิฉันต้องขออภัยเพราะเนื่องจากว่าคือว่าเป็นมือใหม่จริงๆสำหรับเรื่องของภาษี เพราะอย่างตอนนี้เป็นข้อที่ทิ้งไป ไม่ต้องมาอ่าน อย่างแม้กระทั่งนักกฎหมายเองก็ยังไม่รู้สักว่าเรื่องภาษีเป็นเรื่องที่มันไม่สวยงามและเป็นสิ่งที่น่ารำคาญ ซึ่งตรงนี้เป็นสิ่งที่สำคัญว่าเราจะวางโครงสร้างภาษีอย่างไรที่จะส่งผลให้ก่อให้เกิดสำนึกของพลเมืองในการร่วมกันจัดเก็บภาษีด้วย ขอขอบคุณค่ะ

ดร.สินชัย

1. ประเด็นที่ผมจะเรียนก็คือว่าในเรื่องที่ผมเห็นด้วยที่บอกว่าต้องปรับที่โครงสร้าง แต่ผมเข้าใจโครงการศึกษาและพัฒนาว่าอยู่ๆจะลุกขึ้นมาปรับโครงสร้างมันคงเป็นไปได้หรือระบบ อันนั้นคงเป็นไปได้ ส่วนไอ้ที่บอกว่าจะมาแก้ให้คำสวยหรูมันไม่ใช่วัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ที่ผมมองก็คือจะทำอย่างไรให้เนื้อหาตรงนั้นมันตรงประเด็น ไม่ต้องมานั่งตีความกันให้วุ่นวาย อันนั้นคือจุดหลักที่ผมบอกว่าเออ...มาเหอะ ระดมความคิดว่าจะทำอย่างไรให้เนื้อหาตรงนั้นมันตรงประเด็น ไม่ต้องมาตีความกัน แล้วมันก็กลายมาเป็นลักษณะที่ท่านอาจารย์สุเมธบอกว่าจุดที่บอกว่าจะต้องมานั่งคุยกันอะไรต่างๆเหล่านี้ จริงๆแล้วถ้าเรามองในประเด็นนี้สิ่งที่จะฝากก็คือว่า เรื่องของเรื่องมันเกิดขึ้นจากคน ตัวเจ้าหน้าที่ด้วย ตัวผู้ประกอบการด้วย เราจะทำอย่างไร ผู้ประกอบการคนหนึ่งซึ่งเข้าไปอยู่ในระบบภาษี ก็คือเขาจดทะเบียนร้อย เขาเคยมาบอกกับผมว่าการยื่นภาษีของเขาเนี่ยเขายื่นถูกต้อง แต่ทำไมรัฐเจ้าหน้าที่สรรพากรไม่ปกป้องเขา อันนี้คือสำคัญเลย ไปทำอย่างไรให้เขารู้สึกว่าพอเข้าแล้วมีการมาปกป้องเขา เพราะว่าเขาอยู่ตรงนี้ แวดล้อมเขาไม่ได้จัดเลย เมื่อไม่จัดเลยต้นทุนเขาก็สูงกว่าชาวบ้าน คนเหล่านี้กลับใช้ประโยชน์จากการยื่นภาษีอีกแบบหนึ่ง นั่นแหละคือสิ่งที่เกิดปัญหาขึ้นมาสำหรับตัวเขาเอง และจากตรงจุดนี้ พอเข้าไปสู่ในเกณฑ์ที่เสียภาษีดีขึ้น ใช้เกณฑ์ดีขึ้น กลายเป็นเจ้าหน้าที่มาว่า คุณจะทำให้ชาวบ้านเดือดร้อน เพราะมันต้องมาปรับฐานใหม่ อย่างนี้คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

2. ส่วนที่บอกว่าการยื่นภาษีแยกกันกับรวมกัน มันคือทฤษฎีที่ว่าอย่างไรต้องเท่ากัน ผมเข้าใจอย่างนี้มาโดยตลอด ผมก็เรียนมาแบบนี้เข้าใจแบบนี้มาตลอด แต่มันเกิดขึ้นกับตัวผม ผมก็คิดว่ามันต้องเท่ากัน เมื่อปีที่แล้ว เจ้าหน้าที่บอกเลย ไม่ได้ ถ้าคุณจะ tick คุณต้อง tick ให้ดีว่าแยกคำนวณรีเปลา ไม่ใช่มารวมคำนวณ มันไม่เท่ากัน ผมไม่เอามาพูดถ้ามันไม่เกิดขึ้นกับผม ผมไม่เอามาพูดหรอก เพราะผมเข้าใจในหลักการทฤษฎีเดียวกัน เพราะเรียนมาเหมือนกัน เราพอเติบโตมาในระดับปริญญาตรี ทำไมต้องให้คนที่เรียนสายบริหารธุรกิจ นิติเรียนเฉพาะภาษี แล้วชาวบ้านคนอื่นเขาไม่ต้องเสียภาษีหรือ ไม่ให้เขาเรียน ต้องให้เรียนทั้งหมด เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเขาเหล่านั้นกลายเป็นผู้ประกอบการ แล้วไอ้ผู้ประกอบการมาส่งคนที่ทำแบบนี้มันเลยกลายเป็นมาตรฐานสองมาตรฐาน สั่งให้คนทำบัญชีทำอีกแบบหนึ่งเพราะเขาไม่ได้เรียนภาษี ความรู้สึกที่มีวินัยของเขาไม่มี ต้องให้เขาเรียนเพราะมันคือหน้าที่ที่เขาต้องเสีย ต้องให้เขาเรียนทุกคนแล้วก็จุดที่ผมบอกว่าที่อาจารย์บอกว่า หลักการบัญชีกับหลักภาษีนี้มันคนละหลัก ที่อาจารย์เขาอธิบายมาผมเข้าใจดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะผมก็ไปสอนคนทำบัญชีว่าคุณต้องยึดหลักบัญชีนะ อย่าไปยึดหลักภาษี ไอ้ตอนคำนวณต่างหากที่คุณต้องคำนวณ ผมสอนเขาเอง ผมบอกเขาเอง ผมเข้าใจดี แต่เวลาคนเขาไปอยู่ในสภาพการณ์แบบนั้น เขาก็ไม่ฟังหรอก เขาก็จะทำให้มันสอดคล้องกับตัวประมวลมากกว่า เราต้องสอน พวกนี้คือบางครั้งเราจะคิดว่าธูระไม่ใช่ ไม่ใช่ เพราะเรา

ต้องการให้เขาเข้ามาอยู่ในระบบ ต้องเหนื่อย แล้วคุณคิดดูคนอายุเกิน 50 ใกล้ 50อย่างนี้ ผมคิดว่ามันถึงเวลาที่คือสังคมช่วยสอน ไม่งั้นเราจะเป็นอย่างที่ไม่ได้ เราต้องเป็นอย่างที่ตีให้ได้ เพราะฉะนั้นตรงนี้เราจะต้องปลูกฝังตรงนี้ให้เกิดขึ้น ชีวิตเราก็จะเหลืออีกนิดเดียวเท่านั้นแล้วเราจะทำอะไรให้คนรุ่นหลังเห็นว่าผู้ใหญ่ไม่ใช่พ้ออ่านข่าว อันนี้อีกละ ไซ้ใหม่ เมื่อกี้ที่บอกว่าเสาดันละ 500,000 นะใครทำ เด็กทำหรือผู้ใหญ่ทำ ตัวอย่างพวกนี้มันเป็นภาพที่ไม่ค่อยจะชัดเจน แล้วตัวบุคคลธรรมดาที่ในลักษณะที่บอกว่าเสียในระบบออนไลน์กับบุคคลไม่ใช่เกิดขึ้นเฉพาะเมืองไทยหรอก เราไปอเมริกาเราก็เจอ ผลิตไม่ได้นะเพราะมันต้องเข้าออนไลน์เข้าไป แต่ถ้าเกิดคุณจ่ายเงินสดเราลดได้ เห็นไหมมันก็มีนิสัยแบบนี้เหมือนกัน ไม่ใช่ว่าไม่มี เราจะว่าแต่บ้านเราไม่ได้หรอก ช่วงนี้ผมพอแค่นี้

คุณไพโรจน์

1. อะไรที่เป็นหลักการเรายอมเสีย ตรงกับอาจารย์กาญจนานิดหนึ่ง ในหลักการ มีอยู่เท่าไรลดให้เขาก่อน ผมคิดว่าผ่านแน่ พอภาษีมาที่เพิ่มใหม่ ไม่เพิ่ม ลดผ่านแน่ อันนี้เป็นpsychologyชนิดหนึ่งที่ผมเสนอความเห็นไป เพราะฉะนั้นเราจะแก้ตรงหลักการให้ใช้ตรงหลักการให้ได้ก่อน แล้วหลังจากนั้นเราก็ค่อยมาพิสูจน์กัน เราจะมาเพิ่มตัวไหนเราก็มีเหตุผลให้ตอนเช้าลิม ก็เลยขอโอกาสมาเล่าให้อาจารย์กาญจนา อาจารย์ดร.สุเมธ และเพื่อนๆ ตอนที่คุณพลเข้ายอมรับแล้ว ยอมรับชนิดหนึ่ง ผมเน้นให้จนยอมรับ ตัวคุณจะทำแบบอะไรอะไรต่างๆคุณไปออกเลยตามชอบใจ แต่คุณต้องออกมาเป็นถ้อยคำ ตรงอาจารย์ดร.สินชัยที่ว่าให้มันชัดแจ้งออกมาหน่อย ภาษีนี้เขามีอะไร ภาษีตัวนี้คืออะไร เสียไม่เสีย ยกเว้นมีอะไรบ้าง แล้วก็ออกมาเป็นเว็บไซต์ออกมาเรื่อยๆ คือว่าเป็นrulingของสรรพากรเลย แล้วใครมีปัญหาาก็เข้าเลยเข้าทางเว็บไซต์ไปเลย ไม่รู้ฉันเอาตามนี้ ถ้าคุณไม่เชื่อพิสูจน์เว็บไซต์ ผมว่าจะดีขึ้น ไม่งั้นนะโอ้โฮ ถ้ามีเว็บไซต์เป็นองค์กรกลางนะมันทั่วประเทศเลยนะ แล้วเราค่อยๆขยับเข้าไปในหลักการมีแค่นี้ ขอขอบคุณมาก

ผู้เข้าร่วมการสัมมนาแสดงความคิดเห็น

1. อย่างว่าแต่rulingเลย คำพิพากษาศาลฎีกาที่เขาออกมาสรรพากรยังบอกว่าอันนั้นใช้เฉพาะใบสั่งนั้นเท่านั้นนะ คุณมาใช้ไม่ได้ ฉันจะเก็บภาษีอย่างนี้ อย่างเช่นยกตัวอย่างอย่างเช่นค่าใช้จ่ายส่วนกลางก็ไล่เก็บเขาหมดจนกระทั่งสรรพากรต้องยอมแพ้ ออกกฎหมาย ออกประกาศมาว่าเอาละ อันนี้ยกให้ เพราะฉะนั้นสรรพากรควรจะไปศึกษาเรื่องกพร.ที่เขาใช้เพราะlast ตอนนี้นำไอ้สี่มุมมองของเขาใช้ประโยชน์กับประชาชนได้บ้าง